

ΟΙΚΟΜΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

1932

Αρ. $\frac{48}{327}$

D. M. Lopez

Σελήνη

Εκδόσεις Ανδρικών
Εκδόσεις Ανδρικών

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ-
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Προσφορά πωλησιών χρωματισμών
ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΣ - ΖΩΡΖΕΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ

Στην ποιο μοντέρνα αλοχρώσεως
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΓΗΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Έρμού 3.

Πλατεία Συντάγματος.

Τα μεταξωτά και λε-
τά φορέματα, ή μεταξω-
τές κάλτσες είναι πλυθέν
μέ το σαπουνι

ΠΕΡΖΙΑ

γίνονται σαν καινούργιας
και το χρώμα των ζω-
ρεύει.

Δόσεις: 1 κουταλιά
της σούπας με 11/2 λίτρα
κρύο νερό. Πλύσιμο 5-10
λεπτά και ξεβγάλμα σε
κρύο νερό και λίγο ξύδι.
Το ΠΕΡΖΙΑ πωλείται
παντού.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βια-
σθῇ νά ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-
σκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς δι-
τλωματούχου μοδίστας

Δ^Δ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα εὐρῇ ὅλα τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς χειμερινῆς σαϊζὸν με χάρι. Παριζιάνι-
κο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόμεδον 600 πε-
ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρ-
εἰ τῆς Διευθυντῆς τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
ΑΣ», Λέκκα 7.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΔΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ «
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλότης
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-60

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο 'ΦΟΙΝΙΞ',

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θαλάσσης Κοτοπούλη. Τὰ λαματικά τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων **ΑΙΔΗΨΟΥ-ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ**, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
λαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ καὶ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις.

Ῥωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.-8 μ.μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΓΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41) 4) ο) ο) μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Πλούσια συλλογὴ Φιαλῶν. Ἱερ-
μὸς διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότη-
των. Ἐπίσης καὶ ἀνταλλακτικὰ.
Κατάστημα

Π. ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΥ

Βουκουρεστίου καὶ Σταδίου

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

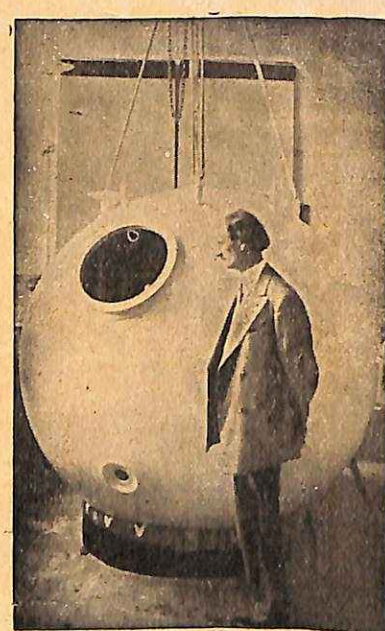
Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε
κυρία. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξολε-
ρεῖ τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς.
Διὰ περισσότερας πληροφορίας, ἀπο-
σταλθεῖ εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικητὰ
Δασκαλάκη, Ὀμόνοια.

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ

Ἱατρὸς Παθολόγος

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λω-
ζάννης, τέως ἐσωτερικὸς βοηθὸς
Νοσοκομείου Πανεπιστημίου Λω-
ζάννης. Δέχεται Λέκκα 7 (πάρδος
Βουλῆς) 10-12 π.μ. καὶ 4-7 μ.
π. Τηλέφ. 23078.

Ο PROFESSEUR PICARD, κατα-
κτητῆς τῆς στρατοφάρμας, ἐμπροσθεν
τῆς καμίνου του, ἦτις ἐδάρη μὲ
DUPONT DULUX

διὰ ν' ἀντέξῃ εἰς τὰς πρωτοφανεῖς ἀτμο-
σφαιρικὰς μεταβολὰς κατὰ τὴν πύριν.
Διὰ τελείαν προστασίαν τῆς ἐπιφανείας
τῶν μετάλλων, ἑλίων, τοίχων. Ἰστέτε τὰ
ἡφαρτα χρώματα

DULUX

DUPONT DE NEMOURS & Co
NEOLAK A. E.
Μεγαρον Μετοχικῶν Ταμιῶν

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Ἰταλίσ, τελειόφοι-
τος τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, παραδί-
δει μαθήματα πιάνου εἰς τιμὰς
συμπερούσας.

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἦτις χρησιμοπο-
εῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ
στόματος καὶ τὴν ἀποκρίσιν ὀρίων. Ὑγιάν
καὶ λευκὰν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον,
τὴν μεταχειρίζονται καθημερινὰς 6.000.000
ἄνθρωποι.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
ΕΣΑΜΗΝΟΣ 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 Νοεμβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό ὁ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ATHENS NEWS AGENCY

308-310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγράφωιν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύον-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γὰρ νὰ τοὺς διευκολύνωμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, ἡμερολόγιον
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰσθήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΣΑ: «Γκαρσόν... ἔνα
οὐδίσκν!», διηγήματα κομποῦς τῶν
κά-ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ: «Στε-
ριὲς καὶ θάλασσες», πεζογραφῆ-
ματα.

Δὲν ξαίρω γιὰτί, κάθε φορὰ πὺ μοῦ
τυχαίνει νὰ πάρω στὰ χέρια ἔνα νεοε-
ληνικὸ βιβλίον, μὲ ὑπόθεσιν «κομποῦς» τῶν
ἀπλῶς, φυλλομετρήσω τίς σελίδες
τοῦ, μὲ καταλαμβάνει ἔνα αἰσθημα, πὺ
δύσκολα μπορῶ νὰ συγγραίσω, καὶ
ποῦ συνοψίζεται σ' αὐτὲς τίς λίγες λέ-
ξεις: δυσφορία γιὰ τὴν ματαιοπονία τοῦ
ἀνθρώπου πὺ τὸ ἐπιχείρησε. Ἐνα ἔρ-
γο, αὐτοῦ τοῦ χαριώδους, γιὰ νὰ μπο-
ρέσει κάποιος νὰ σταθεῖ, ἀπαιτεῖ τόσα
«εἰδικὰ» προσόντα, πὺ, συνήθως, δὲν
τὰ περιμένο ἀπ' τοὺς ἀγαπητοὺς μου
συναδέλφους. Γιὰ ν' ἀποκηθῶν πραγ-
ματικά, τὰ ἐντέλως «εἰδικὰ» αὐτὰ προ-
σόντα, δὲν ἀρκοῦν, πιστεύω, μερικά,
συχνὰ ἢ σπάνια, ταξείδια στὴν Ἑυρώ-
πην, οὐτε, ἀκόμα, καὶ πὺ μακροχρόνια
παρὰμονὴν στὸ ἔξωτορικό. Ἐχουν γρα-
φεῖ ἔργα «πανανθρώπινα», χωρὶς ἐκεί-
νος πὺ τὰ δημιουργῶν νὰ ξενιτισεῖ
ἀπ' τὴν κἀμαρὴν τοῦ! Μόνον, λοιπόν, ἢ
πρόθεσιν νὰ γράφωμε διηγήματα «κομπο-
πολιτικά», δίνει, ἀμέσως, τὴν ἀόριστον
ἐντύπωση, ὅτι μᾶς κινεῖ μὴ φιλαρέ-
σκεια, ἔνας ὑποπτικὸς ἐρασιτεχνισμός, ἔ-
να κεντρί ἐπιπολαίας ἐπιδειξέως, πὺ
δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν τέχνην...
Στὴν περίπτωση τοῦ «Γκαρσόν... ἔνα
οὐδίσκν!», ἢ φιλοσοφικὴ ἐπίδειξις αὐτῆς,
παίρνει τίς διαστάσεις σοβαροῦ καλλι-
τεχνικοῦ μειονεκτήματος. Ὁ θελημα-
τικὰ «μοντέρνος» τόνος, τὸ ἐπιμονὸ καὶ
προγραμματικὸ τῆς ἐξωτικῆς σηματο-
σίας, ἢ συστηματικὴ τοῦ ἐκμετάλλευσιν
τῆς γοητείας τῶν ξένων ὀνομάτων,
δείχνουν φανερά τὴν ἐπιζητήρη κα-
ποιοῦ θαυματώδους προκαταβολικοῦ, ὡ-
στε, ξεγελασμένος ἀπ' αὐτὸ, ἔνας ἄ-
ναγνώστης ἀδαισῆς, νὰ μὴν ἐπιχειρεῖ νὰ
δεῖ τί κρύβεται κατὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐ-
πιφάνεια... Ὁ ἀποσιωπητὸς, ὡς, ἔ-
να κεντρί ἐπιπολαίας ἐπιδειξέως, πὺ
δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν τέχνην...
Στὴν περίπτωση τοῦ «Γκαρσόν... ἔνα
οὐδίσκν!», ἢ φιλοσοφικὴ ἐπίδειξις αὐτῆς,
παίρνει τίς διαστάσεις σοβαροῦ καλλι-
τεχνικοῦ μειονεκτήματος. Ὁ θελημα-
τικὰ «μοντέρμος» τόνος, τὸ ἐπιμονὸ καὶ
προγραμματικὸ τῆς ἐξωτικῆς σηματο-
σίας, ἢ συστηματικὴ τοῦ ἐκμετάλλευσιν
τῆς γοητείας τῶν ξένων ὀνομάτων,
δείχνουν φανερά τὴν ἐπιζητήρη κα-
ποιοῦ θαυματώδους προκαταβολικοῦ, ὡ-
στε, ξεγελασμένος ἀπ' αὐτὸ, ἔνας ἄ-
ναγνώστης ἀδαισῆς, νὰ μὴν ἐπιχειρεῖ νὰ
δεῖ τί κρύβεται κατὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐ-
πιφάνεια... Ὁ ἀποσιωπητὸς, ὡς, ἔ-
να κεντρί ἐπιπολαίας ἐπιδειξέως, πὺ
δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν τέχνην...

Ἀπὸ μέρους τοῦ Κωστή
Μπαστιά, καλλιτεχνικὰ κατα-
στημένο, καὶ ἐρασιτέχνη, ἀ-
σφαλῶς, μὲ ὅλες τίς λεπτό-
τητες ἐνὸς λογοτεχνήματος,
δὲν περιμένο πὰρὰ κατὰ κα-
λὸ. Ἐνα μέρος τοῦ καλοῦ αὐ-
τοῦ, μᾶς δίνεται μὲ τὸ «Στε-
ριὲς καὶ θάλασσες», μικρὴ
σειρὰ τριῶν περιγραφῶν,
καλογραμμένων καὶ ὑποδητι-
κῶν, χροματισμένων ζεστά
καὶ ζωηρά, μ' ἐνότητα ἀνοῖξις
καὶ διαδόσεως. Ὑποχρύν,
βέβαια, στὸν τρόπο τοῦ γρ-
φίσματος, κάποιες ὁριζόμενες
ἐπιδοσεις, ἀλλὰ, καὶ ἐκείνες,
εἶναι τόσο χωνεμένες, τόσο τε-
λείως ἀαρομοιωμένες, ὥστε
νὰ καταναίει ἀδαισῆς, ἀπλῶς
καὶ μόνον νὰ μνημονεύσῃ.
Χάρες στὶς ζωντανὲς τοῦ πνε-
υμῶς καὶ τῆς γλαφυρότητος τοῦ
βιβλίου διαβάσεται ἀπρόσκο-
πα καὶ εὐχάριστα. Ἀλλ' ἂν,
στὴ γενικὴν ἐμφάνισίν του,
διωμισμένη καλλιτεχνικά, δὲ
μπορῶ νὰ ἔχω ἀντιρροσεις,
ἀσχηματισμὸς τοῦ ἐν' ἐξώδεμος, ἢ
δὲ μπορῶ παρὰ νὰ ἔχω ἀντι-

ρῆσεις σὲ κάποια ἀπροσδόκητα, στὸ
τέλος, συμπεράσματα, πὺ, ξεπερ-
νώντας, ἐλαφρά, τὰ ἐσκαμμένα, θί-
γουν γενικότερα ζητήματα, ἢ αὐτῶν
ἐκτενέστερα ζητήματα, ὅπως εἶ-
ναι τὰ κοινωνικά. Τὴν ἀνάμειξη αὐτῶν
τῶν ζητημάτων, ὅσο καὶ ἂν εἶναι συ-
νεπής, εὐλαχινῆς, καὶ ἐκφράζει, ἴσως,
μὲ τὸ ἀπὸτομὸ τῆς, τὴν ἀσυγκράτη-
τη, οὐτως εἰπεῖν, ἐκδήλωση ἐνὸς κρυ-
μένου ἡθικοῦ, «πυρετοῦ», τὴ θεωρῶ, ἀ-
περιφράστως, ἀτυχῇ. Γίνεται κάποια
σύγχυση, πὺ συνήθως, ἀλλοστε, τὸν
κοινωνικὸν συγχρονισμὸν καὶ ἐπα-
κτικὰν ἐπιδιώξεων, μὲ τίς βαθύτερες
ψυχολογικὰς, ἢ καὶ λογικὰς μας κα-
ταστάσεις. Ὁ λογικὸς μας ἐνθουσια-
σμός, δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ στήνῃ
πὺλοιο, καὶ τόσο πρόχειρο καὶ μερολη-
πτικὸ, σὲ ζητήματα ψυχρὰ τῆς λογικῆς,
καὶ νὰ τὰ συνεπαίρνῃ μὲ τὴν ὄρα του,
ἢ νὰ τὰ σβῇ μὲ μονοκοντυλίες. Ἡ
ζομφὴν μὲς λογικὴ διάθεσις, κατ' ἐξο-
κὴν προσωπικὴ διάθεσις, πὺ ἔ-
χει ἀτελεύτητα πεδία ἐκδηλώ-
σεως, δὲν πρέπει, μὲς στὸν
ἐνθουσιασμό της, νὰ θυμίζει
κάποιους μεθυσμένους, πὺ
τραγουδοῦντες, σπάνι τὰ ποτή-
ρια — τὰ ψυχρὰ καὶ λογικά
ποτήρια, αὐτὰ τὰ ἴδια πὺ τοὺς
ἐκράσαν κρασί, γιὰτί χωρὶς ἔ-
κείνα τὰ ποτήρια, χρῆσιμα στὸ
εἶδος τοῦ, καὶ ἐκείνα — καὶ
τέτιο εἶναι τὸ κοινωνικὸ μας
ζητήμα — δὲν ἂν μποροῖν, οὐτε
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, νὰ ξαναποῦν
κρασί, καὶ νὰ μεθώσιν! Δὲν
ξαίρω ἂν ἐκφράζωμαι καλά...
Ἡ κοινωνικὴ μας χειραφέτησις
εἶναι ἢ βάση στὴν ὁποία στέ-
κονται οἱ μελλοντικὲς προσο-
πικὲς μας, λογικὲς ἢ ὄχι, κα-
ταστάσεις. Τὴν διορμὴν τοῦ
ἡθικοῦ καὶ τῆς θάλασσας, τὸν
ἀκαρὸν διονυσιασμὸν τοῦ, δὲ
δὲν μποροῦμε ποτὲ μᾶς νὰ
τὸν πωροῦμε, ἂν ἐσπεύσωμεθα
μὴ ὁριζομένη ἀνσῆ — ἀν-
σῆ καθαρὸς βιωτικῆς — πὺ
μᾶς κάνει νὰ στεκοῦμαστε ὀρ-
θοί, καὶ νὰ κοιτᾶμε, ἀπερίστα-
στοί, τὸ πέλαγος... Παρο-

ρῶντας τὰ ζητήματα αὐτὰ, ἢ θεωρῶν-
τας τὰ ἀντιποικτικὰ, καὶ ἀνάξια νὰ
μᾶς ἀπασχολήσιν, περιφρονῶμε τὴ
βάσιν, ἀκοῖως, τῆς ἀδρανῆς ποιητι-
κῆς ἀπομύσεως μᾶς ἀνεξαρτήτως... Ὁ
φιλόσοφος μὲν καὶ Μπαστιάς, ἂς σημειώ-
σῃ πῶς, αὐτὰ τὰ λόγια, δὲν τοῦ τὰ
λέει ἔνας ἀνθρώπος ἀνίδεος, ἢ ἔξενος
πρὸς τὸ νόημα τῆς Τέχνης, ἀλλὰ ἔνας
ἐκδοκτικὸς, γεμάτος ὄνειρα καὶ χί-
μαρες, ἐπίσης, πὺν κατὰ ξαίρει ἀπὸ
λογικῆς ἐξάρσεως καὶ καλλιτεχνικῆς μ-
υστικοπάθειας — ἀλλὰ πὺ, διότι τὴ
μυστικοπάθεια καὶ τίς λογικὲς αὐτῆς ἐ-
ξάρσεις, ἐννοεῖ νὰ μὴν παραλείψῃ, σ'
ἔνα βαθμὸ πὺν ἐσπεύσε παρὰμερὰ, καὶ τὴ
λατρεία μᾶς δευτέρης θεᾶς, μᾶς πο-
λὺ ἀνθρώπων θεᾶς — δέλω νὰ πῶ
τὴ θεὰ τῆς Λογικῆς...
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΥΡΑΣ

Ὅταν πέρασε ὁ διάσημος Βαλεν-
τίνος Κούρα, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἰδρυτῆς
τῆς «Γαλλικῆς Κομωδίας», ἀπεδείχθη
ὡς διάδοχος τοῦ ἑνὸς εὐγενῆς, πὺν
πλοῦσιος, ἀλλὰ ἀνάξιος ὡς ἐπιστήμων,
γιὰ νὰ τιλοφορηθῇ «ἀθάνατος». Πο-
λοὶ ἀκαδημαϊκοί, στὴν ἀρχή, φανόν-
τουσαν διατεθειμένοι νὰ τὸν ψηφίσουν,
παρὰλαβόμενοι ἴσως ἀπὸ τὰ παρὰση-
μα καὶ τοὺς τίλους τῆς εὐγενικῆς τοῦ
καταγωγῆς. Τὴν τελευταία στιγμὴ δὲ
μᾶς ἔλασαν γνῶσι, ἀπὸ μὴν θαυμασία
παρὰβολή, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀκαδημαϊκὸς
Παρὸν ἀπέφρονε τὴν ὑποψηφιότητα
τοῦ πλοῦσιωτάτου, ἀλλὰ καὶ μετριοτά-
του ἐπιστήμονος.

— Ἐνὸς ἀρχαίου Ἑλλήν μουσικοῦ,
εἶπε ὁ Παρὸν, εἶχε μὴ λύρα ὑπερό-
χως ἀριμονική. Ἀλλὰ κάποτε, μὴ χορ-
δὴ τῆς λύρας αὐτῆς ἔσπασε καὶ ὁ ἀ-
στοχαστος μουσικός, ἀντὶ νὰ τὴν ἀν-
τικαταστήσῃ μὲ μὴν ἄλλη θοοιά της,
ἔβαλε στὴν θέσιν τῆς ἑνὸς ἀριμονίου σύρ-
μα. Ἡ λύρα τοῦ ἄνους — ἀλλομόνο —
μὲ τὴν νέα ἀριμονία χορδὴ, ἔχασε ὅλη
τὴν ἀριμονία της.

Chlorodont

—“Οχι, Γκω... Ξέρω ἐγὼ τί λέω.
Καὶ ξέρεις ἀκριβῶς κάτι... Ἀρμίστας
νὰ μὴ δοῦναι τὴν ἀγάπην σου, ἀπὸ
τὴ βολεῖα ἀκριβῶς πρὸς τοῦτό σου, ἵ-
να χλευσθῇ σιλόκι στὸ πλόνι, τὴ στιγ-
μὴ ποὺ ὁ μικρός μου ἀδελφός ἔδωκε,
ἔτσι στ’ ἀπορία, τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς...
Καὶ... μάλιστα... γιὰ νὰ εἶναι πρὸ εἰ-
ληκρινῆς, ἐκείνη τὴ βολεῖα πρῶτον

— *E' āyapā!* *yu*

Vogue et Mariette.

ἤ... Ἀπὸ... Δὲν ἔχουν ὁμοίαν ἔξο-
 ῆς «Ζηγαντῶν» Ὅτ'ἐλάν, ἀλλὰ ὅσο καί
 ἔχουν, πάλι καλὰ θὰ περάσετε... Κα-
 ληνύχτα σας.

Ἕπειτα ἀπὸ δυὸ ὄρες, ὁ Γκὺ καί
 ἡ Μαντελάν, τελειώνουν τὴ φαγητό-
 τους, καθισμένοι ἐντικρυστὰ σ' ἕνα μι-
 κρὸ τραπέζι, στομαχίων μὲ τοῦχα,
 χροματιστὴν τραπέζινο-πινετο, καθάριον

—Ναί, κἀνὶ ἐστὶ κα
μαλὸν τὰ δόντια τῆς, μ

—Πῶς μοιᾶζουν ὁ
Νίκος! Δὲν ξανακίτα
τῆτα!
—Ναί, βίβρα! Π
Εὐάννης τοῦ Νίκου!...

...θαζέσει όλα
τὸ πρῶτο!...
Γίνονται κι' ὁ
τόσην ὁμοί-
... πάντων... ὁ
...θαζέσει
...τὸ πρῶτο!
...Γίνονται
...ὁμοί-
...πάντων...
...τὸ πρῶτο!

καὶ τέλος ἀ-
γὴ τῆς Ἰστα-
νουλῆς καὶ τοῦ
Κι-
γουνάικα. Τὸ
ὄργανον τῆς ἡ-
μέρας ἀρετῆς ποῦ
ἡμεῖς τῆς κι-

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ
 Νικόλ. Β. Λαμνανοῦ,
 ἑξάντρος 209.
 παρὸς αἰδοῦς δακτυλ
 ἄνασι τοῖς ἐν 'Αθ
 ῑσι. Εἰδικότης : Φο
 κητικαὶ καὶ ἐν γένει
 ποδῶσι. Ἄρτι γραφ
 καὶ 4—5 μ.μ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 Αποφόρος Ὁ
 Αναλαβάνοντα
 ὑποθέσεις παρ'
 ἡμῶν Δικαστη-
 ρολογικαί, Διοι-
 Οικονομικαί ὁ-
 κλειον 8—9 π.μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

πάθει τῆς Ἑβραίας, καὶ τέλος ἀ-
ντὶ τῆς ἐνθουσιώδους ψυχῆ τῆς Ἰσπα-
ρος.
Ἄς ἀκούσουμε τώρα καὶ τοῦ Κι-
λίκου πὶ λένε γιὰ τὴ γυναίκα. Τὸ
κ-κ-κ! τὸ εὐαγγέλιο δηλαδὴ τῆς γ-
γῆς, ἀναφέρει, τίς εἶναι ἀρεταί ποῦ
λέει: νὰ ἔχῃ κάθε γυναίκα τῆς κι-
λίκης φυλῆς:

A black cat illustration from a Japanese book. The cat is depicted in a crouching position, facing right, with large, expressive yellow eyes. It has a white patch on its chest and a small white tip on its tail. The background is a light, textured surface, possibly paper or fabric. To the right of the cat, there are vertical columns of Japanese text, which appear to be part of a list or index.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 Ήμολ. Β. Δαμανού, Δεσφόρος 'Α.
 Ελπίδαρος 209. Αναλαμβάνονται
 πάντες είδους δικινκαλ ένοχότητες παρ'
 πασι τοίς έν 'Αθήναις Δικαστη-
 ρίσι. Είδικός: Νομολογικά, Διο-
 γινικά καί έν γένει Οικονομικά έ-
 νοχότητες. Ήται γραφείον 8—9 π.μ.
 έν 1—5 μ.μ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΙΛΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΝΙΣΕΩ!

"Ας ἀκούσουμε τώρα καὶ τοὺς Κι-
 ζους τί λένε γιὰ τὴ γυναῖκα. Τὸ
 i-Ki) τὸ εὐαγγέλιον δηλαδὴ τῆς ἡ-
 ῆς, ἀναφέρει τίς ἐξῆς ἀρετὰς ποὺ
 εἶπει νὰ ἔχη κάθε γυναῖκα τῆς κι-
 νης οὐλῆς:

A black cat is lying down on a light-colored surface, looking directly at the camera. The cat's body is stretched out, and its head is turned slightly towards the viewer. The background is a plain, light-colored wall.

Νικολ. Ε. Δαμιανού, Δεσφύρος Ἀ-
λεξάνδρας 209. Ἀνταυθενόνοτα
παντός εἶδους δοτικὰ ὑποθέσεις παρ'
ἁπασι τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστη-
ρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοι-
κητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ-
ποθέσεις. Ἄρει γραφεῖον 8—9 π.μ.
καὶ 4—5 μ.μ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
—Ο Άγγλος ευπατρίδης σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, περιήμους για τις περιπέτειές του, γυρίζοντας μία νύχτα στην Καλιούτα, συναντά στο δρόμο του δύο Άτσιγγανους, τον ηλικιωμένο Ναθανάηλ και τον νεότερο Ζάν ντε-Φράνς, από τους οποίους ο πρώτος του επισημαίνει τη χρησιμότητα του Τόφου για να την πάρει με το όνομά του και να του την αφήσει σε μία ταβέρνα της Καλιούτας, το «Σκούλτρον του Βραχμά-νου», απ' όπου και περάσει ο ίδιος άρ- γότερα να την πάρει. Ο σέρ Βάλντεν δέχ- εται ευχαρίστως και, παίρνοντας τη μικρού- λα, φεύγει. Συγχρόνως οι δύο Άτσιγγα- νοί αποχωρίζονται κι' ο Ζάν-ντε-Φράνς, στα- νοντας στην Καλιούτα, παρακολουθεί ένα βραχμάνο ιερέα και μία μπαγιαντέρα και απόκριά τους κουνώντας τους για κά- ποιο κρυμμένο πράγμα. Ο Ναθανάηλ πάλι τραβάει για να σκοτώσει τον Βραχ- μάνο για να πάρει τη μικρούλα. Ένωμα- σμένο έχει φάσει εκεί ο σέρ Βάλν- τεν και, βρίσκοντας μία συντροφιά «Άγ- γλων αξιωματικών, συζητεί μαζί τους για τον Άγγλο κυβερνήτη των Ίνδιων λόρδο Άσμπουρτον και για τη σύζυγό του δούκισ- σα Καικιλία, την οποία κατόπιν τον συ- κοφανεί ο αδελφός του, ο οποίος λαρ- τρεύει μυστικά τη λαίδη Καικιλία, επι- στεινόμενη ιδιαίτερα σ' έναν απ' τη συντρο- φιά, τον δόκτορα Βόλτον, ότι έβρισκε στην Καλιούτα μόνο και μόνο για να προκαλέ- ση σε μονομαχία και να σκοτώσει τον ρα- βιδωτό καμπούρη, όταν έβρισκε υπακού- μένος στην ταβέρνα ο Άτσιγγανος Ναθανά- ηλ, για να πάρει την Τόφου. Τότε ο σέρ Βάλντεν, ο οποίος έχει συμπεριφέρει στο με- ταξύ τη μικρούλα, του προτείνει να του την παραχωρήσει πράγμα που εκείνος το δέχ- εται ευχαρίστως. Την κρίση του θρασυ- μού που βρίσκεται στα έρημα κάτοια του δι- κού ναού και τρυπώνει μέσα σ' αυτή, «Ε- κεί βρίσκεται μπροστά σε μία νέα γυναίκα ή οποία έχει καταδικαστεί να περάσει ολό- κληρη τη ζωή της, φυλάσσοντας το θησαυ- ρό στην υπαίτια κούρτη του. Δεχεται τον Ζάν-ντε-Φράνς σ' αναστάσει της και του προ- τίνει να φύγουν μαζί».

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Όλοι πρέπαι ν' αγαπιούνται στη γή και στο σύμπαν. Μήπως ε' γαλή- νιος ούρανος δεν είν' ε' έρωστης της γαλήνης ούρανος; και η σελήνη ή πολυαγαπημένη του ήλιου; Ο Θείος Σίδα κατοικεί σ' ένα παλάτι στα θά- λη του ωκεανού, όπου ζουν ή νεαρίδα- που διάλεξε για σύζυγόν του... Ο Θείος Σίδα είνε νέος κι' άρρεας και δεν ά- παρξέουσε καλλίον τον έρωτα... Έξαφν ε' νεαρός Άτσιγγανός ε' ξαντλήναι. Χαλιωμένος, λαχναρισμέ- νος, έννοιωσε τή πόδι του να λυγί- ζουν και σωριάζετο καταγής. Ο ε' έλλιος χροός είχε εκπληρώσει τις δουλειές του κι' ε' γα παύσει τή λο- γική του. Η Ίνδη έπαιζε τότε να γο- ρεύη, και πήρε και πήρε ένα κύπελ- λο από σκαλιστό χρυσάφι, μίσ' σ' όποιον έλαμπε ένα ποτό κίτρινο και παλτό χρυσό της Ισπανίας.
—Πιέ! του είπε, Πιέ, πολυαγαπη- μένο μου... Μοδάσεις τή γαλήνη σου σ' έρω αυτό ποτό που ε' σου ζυγα- ρώσ' τις δουλειές σου!... Ο Άλν ντε-Φράνς άρπαξε το κύ- πελλο, τή έφερε στή γαλήνη του κι' ά- πλησία κι' άδρασε μονορούφι τή περικεραιμένη του.
—Αιέσως όμως, έννοιωσε τους χρο- τήμας του να χροπύν με δύναμη, τή λαμύ του να σφίγγεται και τή μέλη

του να παγώνουν και να παρλύνουν. Βάλθηκε να φωνάζη και δεν υπέρεσε. Βάλθηκε να σπρωθή έπάνω και ξανάπε- σε κάτω... Τά μάτια του έλειψαν κι' άπλώσανε άσάλευτος κι' άβρονης κα- ταγής, σαν να ε' γα πελάνει.
—Α! φώναζε τότε με γορά ή μπα- γιαντέρα. Τόν έπασα!... Ήταν πολύ άσχημιά πειά για να φύγουμε. Όπου να- ναι θάβουν σ' ιερείς. Για να κή τόν δοούν, θά τόν κρύψω στήν πιο σκοτεινή γωνία του σπηλαίου. Όταν θά νυχτώ- ση, θά τόν ξαναφανερώσω στη ζωή και θά φύγουμε μαζί.

Έτοιμαζόταν ν' αναγκάσει τή Ζάν ντε-Φράνς για να τόν τραβήξη ως τήν άλλη γωνία του υπαίσιου, ε-

κατόθι έδω μέσα για ν' ανακαλύψη τή μυστική του. Ή, λοιπόν, εν ένό- ματι του Θεού μας, εν ένόματι των ά- δελφών μας που υποφέρουν, εν ένόμα- τι της σκλάβας πατρίδας μας που πε- ριμένει τήν άπελευθέρωσή της με δά- κρυα, τόν καταδικάζουμε εις θάνα- τον.
Η Ίνδη έδραλε μιά κινούρινη κραυγή φρίκης, γιατί είδε να λάμπη ή αίχμη ενός έγγειριδίου άναμμε- στα χέρια του ιερέως του Θεού Σίδα.
V
Η Ουλασινή αύρα είχε άρχισή να φυσάη, ή ήλιος έγερνε προς τή δύσι του κι' ή Καλιούτα, ζυπνώντα, απ' τή μεσημεριανή της ύπνο, ξανάπαινε

θός μπορούσε να ξυπνήση τή κοιμι- μένο παιδάκι.
Δεν ήταν καθόλου άσχημαν, πρεσ- τήμας, ή μπερδέας αυτές που μό- λις είχε κλείσει τή τρίτη χρονία του. Ήταν ο εύγενής άρχων Ρογέρτος, μαρκήσιος του Άσμπουρτον, γιός του κυβερνήτου των Ίνδιων λόρδου Άσμπουρτον. Η εξαιρετική μάστιγα τύχη του παιδιού αυτόν προκαλούσε πικρές σκέψεις σ' ένα άλλα πρόσωπο, καθισμένα κάτω από μιά τέντα, σ' ε- μεριανών όνιμάτων άπόστασι απ' τήν κούνη.
Τό ένα απ' αυτά ήταν παιδί άκούμα δώδεκα-δεκατρίων χρόνων και τή άλ- λο όμως παιδί άντρας.
Ο τελευταίος ήταν κοντός, άδύνα- τος και καμπούρης. Ε' γα επιδειριμό- κίτην, ζαρμυρή, μάτια γαλίζα και ύπουλα και γαλήνη λεπτά και σαρκι- στικά. Ντυμένος στα κατάλευκα με τή χέρια του φορεμένα με δαχτυ- λίδια με διαμάντια, θά φαινόταν, χω- ρίς αυτές τις πολυτέλειες σαν άνθρω- πος ταπεινής καταγωγής. Ούτε ο άν- θρωπος αυτός ήταν ευπατρίδης: ή- ταν ή μικρότερος αδελφός του κυβερ- νήτου, ο σέρ Τζάκ Άσμπουρτον, ο καμπούρης.

Δεν ήταν άποκληρωμένος μόνο απ' τή φύση, ή οποία τόν άνέβριζε κάθε όμορφιά, αλλά κι' από τους άγγλι- κούς νόμους, που, προστατευόμενα, σκανδαλίζως τούς πρωτοτόκους, πα- ραμερίζουν έντελώς τους μικρότερους των αδελφούς.
Ο χειρότερος Βόλτον κι' ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, μιλώντας για τόν σέρ Τζάκ Άσμπουρτον δεν είχαν πει καμιά ύπερβολή. Ο Σατανάς ο ίδιος φώληζε μέσα σ' αυτό τή κακοήταν- μένο κορμί. Ο σέρ Τζάκ είχε γεννη- θεί συγκοφάντης κι' έτσι άρχισε τή λα- ρωνα. Παρ' όλ' αυτά όμως είχε κα- ταρβώσει ν' άπατήρη τήν τυφλή ε- μπιστοσύνη τού αδελφού του.
Τό παιδί που βρισκόταν κοντά του είχε κομψή άνδρα και τή προσω- πό του δεν είχε τή φριχτή όψη τού σέρ Τζάκ. Μά στο βλέμμα του έλαμπε ή ίδωι πονηρία και τή γαλήνη του είχαν τή ίδωι σαρκαστικό χαμόγελο. Ο σέρ Τζέιμς—έτσι λεγόταν τή παιδί αυτό— ήταν άξιος γιός τού σέρ Τζάκ.
Ένώ λοιπόν ο μικρός Ρογέρτος, ο κληρονόμος όλων των τίτλων και ό- λης της περιουσίας των Άσμπουρτον, κοιμόταν στήν κούνη του, ο σέρ Τζάκ έλειπε στο γυύ του:

—Τι έκανε λοιπόν σ' τον ούρανο τή καταρριμμένο αυτό παιδί για να τού ε- πιφωτισσέται ένα τόσο λαμπρό μελ- λόν;... Μήπως κι' έδω δεν είναι ή ο- ραίος κι' άξυπνος; Μήπως σ' τις φέ- βες σου δεν κούδει τή ίδωι άίμα;
—Ναι, άπάντησε ο μικρός Τζέιμς, α' αυτό είνε γιός τού μεγαλειότερου σ' ε' αδελφού, πατέρα μου.
—Βέβαια, έκανε ο σέρ Τζάκ, μ' ε- να μικρό χαμόγελο. Μά ή αδελφός μου

Μέσση: Ο μεγάλος μουσουργός Βέμπερ. Έπ' άνω: Τό σπίτι του σ' Χολοτάιν και τó σπίτι του σ' τη Δορδοθή. Κάτω: Ο πα- τέρας του, ή σύζυγός του και ή μητέρα του.

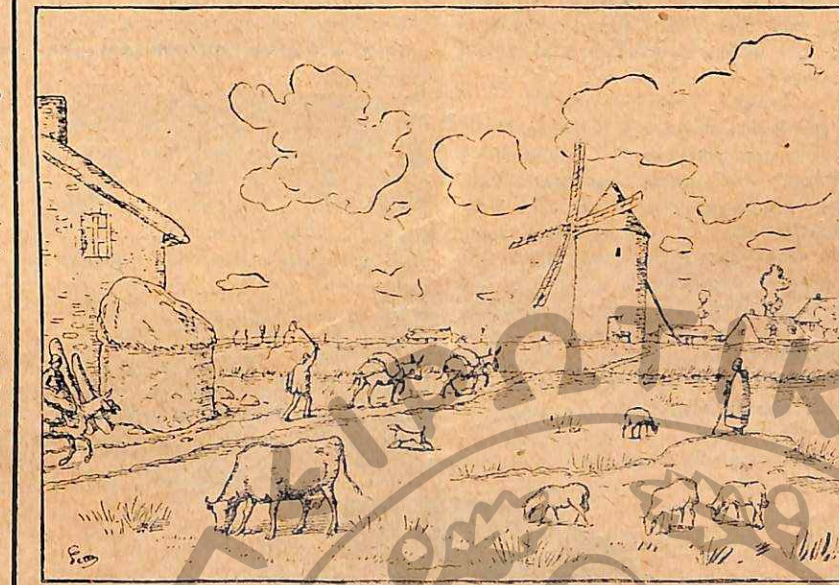
ταν έξαφν μία πόρτα κινούνη σ' τον τοίχο, άνοιξε.
Η χειροποίητη έδραλε μία κινούνη τρέμου και σωριάζετο γονατιστή. Δύο άντρες που φορούσαν λευκά μακριά ράσα, δύο ιερείς τού Θεού Σί- δα, μπήκαν μέσα, κρατώντας δαυλούς άναμμένους. Είδαν τή άτσιγγανόπουλο άναίσθητο και σ' όλη τήν Ίνδη γονατιστή.
—Α! είπε ο ένας απ' αυτούς με φωνή στεννή. Βεβαιότα λοιπόν άν- θρωπος, τόσο άτυλόγιστος ώστε να

είνε ριφωκίνδυνος κι' άγαπάει, πολύ τή κυνίγια των τίγρων. Ποιος μπο- ρεί μάλιστα να με βεβαιώσει ότι δεν θά τού συμβή σήμερα κανένα δυστύ- χημα;
—Κι' αυτό να γίνη δεν έχουμε να καρδίσουμε σπουδαία πράγματα, πα- τέρα μου, άφού ο μικρός Ρογέρτος είνε γεμάτος ζωή.
—Ναι, είπες ο σέρ Τζάκ, μ' κι' ο μικρός Διονέλ ήταν γεμάτος ζωή. Αύ- τή όμως δεν τόν έμπόδισε ν' α- πεθάνη μέσα στήν άγκαλιά της παρναίας του... από κακοήθη πυρετό.
Και, λέγοντας τή λόγια αυτά, ή κα- μπούρης χαμογελούσε με μολθηρία.
—Και ο Ρογέρτος πέθανε όπως ο αδελφός του; ρώτησε ο Τζέιμς.
—Τότε θά γινόντου εδω κληρονό- μος των τίτλων και της περιουσίας τού αδελφού μου...
Τό πρόσωπο τού μικρού Τζέιμς Άσμπουρτον πήρε μία άγρια έκφραση. Έμεινε μερικώς στυγνώς σιωπηλός κι' έπειτα είπες:
—Τή παιδί που δεν έχουν γεννή- θει σ' τις Ίνδεις, δυσκολεύονται πολύ να έγκαταμίστουν σ' αυτό τή ολιγι- κμένο τόπο και τή περισσότερα απ' αυτά πεθαίνουν.
—Ναι, άπάντησε ο σέρ Τζάκ, μ' δεν είνε μόνο ή κίνδυνος αυτός που τ' άπειλεί... Υπάρχουν και πολλοί άλλοι κίνδυνοι... Τή τριήμερη κανε- νός έντόμος... Τό δάγκωμα ενός έρ- πετού... Η ήλιασις...
—Καθώς φαίνεται, πατέρα μου, εί- πε ο σέρ Τζέιμς, δεν θά δυσκολευτό- με και πολύ να κληρονομήσουμε τή θεία μου.
Η φριχτή συνομιλία τού πατέρα και τού γιού, διεκόπη από μιά μου- σική αλλόκοτη, μονότονη και άγρή που άκούστηκε έξαφν κάτω απ' τήν ταράτσα. Οι δύο Άγγλοι έσκυβαν ά- μέσως για να δούν.
Ένας μύθος, καθισμένος κατ' ήγης χτυπούσε μ' ένα ραβδί ένα τύμπανο από δέρμα όνάγρου και συγχρόνως μουρμούριζε μυστηριώδη λόγια. Μπρο- στά του ήταν άπλωμένο ένα σαντόνι, έπάνω σ' όποιο σάλευε κι' άνορθω- νόταν, σύμφωνα με τους ήχους της πρωτόγονης αυτής μουσικής, ένα μι- κρό μαύρο έρπετο, με κεφάλι πλακου- τωτό: μιά έχιδνα τού πιο τρομερού είδους τού κόσμου.
Ο μαύρος διεκόπτε κάθε τόσο τή τραγουδι του και άπλωνε τή χείρ του προς τή ραβδί που τυλιγόταν άμέσως σ' αυτό, άνέβαινε κατόπιν σ' τήν όμο- του κι' από τόν όμο του καλωριζα- ζόταν σ' τή λαμύ του.
—Κόρσι και κυρίες, μιλήστε και μιλήστε, έλεγε τότε ο μαύρος π' ε- θλία άγγλική, αυτό τή ζωά είνε ή π- ρίφημη μάστιγ έχιδνα. Η γλώσσα της είνε πιο φιλή και πιο λεπτή από μιά καρφίτσα τού Μπέρμινγχαμ και τή δάγκωμά της προκαλεί κερκονόδω θάνατο, χωρίς ν' άφίνη κανένα ήχο.
Οι κύριοι κι' ή κυρίες, α' λόρδοι κι' ή λαίδες, σ' τις όποιες άπαυλούσαν- τα δύο ναύτες, ένας Κινέζος, ήλδοφός και μιά γορά Ίνδη και μόλις εί- γα τελειώσει τήν πλάση της σ' τή πύ- λαι.
Ο σέρ Τζάκ και ο γιός του πα- ρακολουθούσαν με τή μεγαλύτερη έν- διαφέρον τή κίνησις τού έρπετου και

τήν άπαρίθνησι των χαρακτηρισμών του που έκανε ο κύριός του.
Οι δύο νέγροι που κουνούσαν τις άντανάγιες τους πάνω απ' τήν κούνη τού μικρού Ρογέρτου, άκούγοντας ν' άνηχη ή φριχτή έκείνη μουσική θά ήθελαν πολύ να πλησιάζουν κι' αυτοί στήν άκρη της ταράτσας και να πα- ρακολουθήσουν τή θέαμα, μ' ή παρυσί- α τού σέρ Τζάκ και τού σέρ Τζέιμς: τους κρατούσε σ' τή θέσι τους.
Έξαφν ένα όθμα θάρσ άκούστηκε πίσω απ' τόν καμπούρη, ή όποιος νό- ρις άμέσως τή κεφαλή του για ν' ιδή ποιος ήταν. Μά είνε άμέσως κατά- χλωμος, άντικρύζοντας μπροστά του έναν άριστοκράτη με μπότες και σπη- ρούνια και γεμάτον σκόνη.
Αυτός ο άνωμαλος φαινόταν ήρεμος και σγεδόν χαμογελούσε. Μάντεψε ίσ- τώσο κανείς, άντικρύζοντας τήν έκ- φρασή του, πως έφερε τήν κατιγί- δα. Μά ο σέρ Τζάκ είχε μεγάλη ψυ- χική δύναμη κι' ήρεσε να κούβη τή πιο σκληρές άγωνίες κάτω από μιά μάσκα άπαθείας.
—Ενν, άπάντησε ο σέρ Τζάκ, μ' δεν είνε μόνο ή κίνδυνος αυτός που τ' άπειλεί... Υπάρχουν και πολλοί άλλοι κίνδυνοι... Τή τριήμερη κανε- νός έντόμος... Τό δάγκωμα ενός έρ- πετού... Η ήλιασις...
—Καθώς φαίνεται, πατέρα μου, εί- πε ο σέρ Τζέιμς, δεν θά δυσκολευτό- με και πολύ να κληρονομήσουμε τή θεία μου.
Η φριχτή συνομιλία τού πατέρα και τού γιού, διεκόπη από μιά μου- σική αλλόκοτη, μονότονη και άγρή που άκούστηκε έξαφν κάτω απ' τήν ταράτσα. Οι δύο Άγγλοι έσκυβαν ά- μέσως για να δούν.
Ένας μύθος, καθισμένος κατ' ήγης χτυπούσε μ' ένα ραβδί ένα τύμπανο από δέρμα όνάγρου και συγχρόνως μουρμούριζε μυστηριώδη λόγια. Μπρο- στά του ήταν άπλωμένο ένα σαντόνι, έπάνω σ' όποιο σάλευε κι' άνορθω- νόταν, σύμφωνα με τους ήχους της πρωτόγονης αυτής μουσικής, ένα μι- κρό μαύρο έρπετο, με κεφάλι πλακου- τωτό: μιά έχιδνα τού πιο τρομερού είδους τού κόσμου.
Ο μαύρος διεκόπτε κάθε τόσο τή τραγουδι του και άπλωνε τή χείρ του προς τή ραβδί που τυλιγόταν άμέσως σ' αυτό, άνέβαινε κατόπιν σ' τήν όμο- του κι' από τόν όμο του καλωριζα- ζόταν σ' τή λαμύ του.
—Κόρσι και κυρίες, μιλήστε και μιλήστε, έλεγε τότε ο μαύρος π' ε- θλία άγγλική, αυτό τή ζωά είνε ή π- ρίφημη μάστιγ έχιδνα. Η γλώσσα της είνε πιο φιλή και πιο λεπτή από μιά καρφίτσα τού Μπέρμινγχαμ και τή δάγκωμά της προκαλεί κερκονόδω θάνατο, χωρίς ν' άφίνη κανένα ήχο.
Οι κύριοι κι' ή κυρίες, α' λόρδοι κι' ή λαίδες, σ' τις όποιες άπαυλούσαν- τα δύο ναύτες, ένας Κινέζος, ήλδοφός και μιά γορά Ίνδη και μόλις εί- γα τελειώσει τήν πλάση της σ' τή πύ- λαι.
Ο σέρ Τζάκ και ο γιός του πα- ρακολουθούσαν με τή μεγαλύτερη έν- διαφέρον τή κίνησις τού έρπετου και

λας, άγαπητέ μου, από τή κυνίγια... Σκοτώσατε καμιά τίγρη ή μού φέ- ρετε καμιά έχιδνα από τή λόρδο Άσ- μπουρτον, τόν αδελφό μου;
—Σκότωσα πράγματι μιά τίγρη, μι- λόρδε...
—Περίφημα!
—Μά είμαι τόσο κουρασμένος, έ- ξακολουθήσε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν από τή συνθησμενία κυνίγια. Ωστε ήρθα δω για να βρω κανένα άλλο όθ- ρημα που θά με διασκεδάση ίσως λίγο.
—Αλήθεια; ρώτησε ο καμπούρης.
Και τί λογαριάζεστε λοιπόν να κυνη- γήσετε;
—Ένα κακοποιό ζωά που ξεγυρνάει απ' τή στόμα του θανατηφόρο δηλη- τήριο.
—Α! έκανε ο σέρ Τζάκ, γλωμιά- ζοντας πάλι.
—Ένα πέρας, έξακολουθήσε ο σέρ Βάλντεν, που επιτίθεται κατά προτί- μηση έναντίον της ύπολήψεως των γυναικών.
Ο σέρ Τζάκ κατσούφισε, μ' ή ο σέρ Ροβέρτος συνέχισε με τή ίδωι ύ-

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ (Τού Λέων Πάρτ)

—Ο! φώναζε, Ο άντιωπατος κι' άγαπητός σέρ Ροβέρτος Βάλντεν!...
—Δούλας σας, μιλήστε, άπάντησε ο κ'έντλεμαν, ή όποιος έλέγονται τόν μικρό Τζέιμς κοντά σ' τον πατέρα του, πήρε τήν τελευταία απ' τή μπράτσα και τού είπες με στενή φωνή:
—Θά επιθυμούσα να σας μιλήσω, για πολύ σοβαρά πράγματα.
—Τζέιμς, παιδί μου, είπες τότε ο σέρ Τζάκ σ' τή γυύ του, άφού τή θέα- μα αυτό, σ' διασκεδάσει, κατέβη κα- τω για να τή παρακολουθήσει από πιο κοντά.
Και συγχρόνως πατέρας και γιός άλλαξαν ένα βλέμμα παράδοξο και τόσο γλήγορο, ώστε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν δεν τή άντελέρη. Κατόπιν ο σέρ Τζάκ παρέσυρε τή κ'έντλεμαν ως τήν άλλη άκρη της ταράτσας, ή- νω ο Τζέιμς κατέβαινε στήν πλατεία από τήν εξωτερική σκάλα των άνα- κτόρων.
Ο καμπούρης, καθώς περπατούσε σ' τή πλάι τού Ροβέρτου, προσπαθούσε να πάρη ύψος πρόσχαος και καλοκά- γη...
—Πώς; είπες. Έπιστρέψατε κιό-

χισμένη λαίδη Καικιλία, ή να σας σκοτώσω ή να σκοτωθώ από τή χείρ σας.
—Τότε, άκούσατε με. Δεν ύπόχρε- ούτε ένας Άγγλος αξιωματικός σ' τήν Καλιούτα που να μ' ήν έξω τή κά- θαμα είθε και να μ' ήν σ' ε' περιτρονή. Κανένα λοιπόν δεν θά σας προστα- τέψη. Έκείνος που θά μπορούσε να σας σώση, ή αδελφός σας, βρίσκεται πολύ μακριά και ή' άσχημή να γυρί- ση. Σ' ε' λέω λοιπόν ότ. αν δεν α' ά- κολουθήσετε άμέσως, θά σας μπαρσί- σω καταμεσής τού δρόμου και θά σας σπάσω έπειτα τή κεφαλή με τή πι- στίλ μου.
Ο σέρ Τζάκ κυριεύτηκε από μιά άπερίγραπτη λύσσα και σ' όρκο- δες πρόσωπό του άπλώθηκε μιά θανά- σιμη γλωμάδα.
—Έστο! είπες άρριζώντας...
Τότε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, ά- πλωσε τή χείρ του προς τή θάλασσα και είπες:
—Κυτάχτε. Έχω κρατήσει θέσι σ' αυτό τή πλίσιο που φεύγει σ' ε' μία ώρα. Πρέπαι λοιπόν να ξεπερδεύου- με άμέσως. Κάτω σ' τή λυμάνι ύπάγει μία βάρκα, σ' τήν όποια έγω φυλάζει δύο πιστόλια. Η βάρκα αυτή έχει τριάντα ποδιών μάκρος, μιά άπόστασι δηλαδή άρκετή για δύο άνθρώπους: που πρόκειται να μοναχίσουν ε' χείρ θανάτου. Αν με σκοτώσετε κίστες τή πτώμα μου ότ. θέλετε. Αν πάλι σας σκοτώσω έγω, θά σας στείλω να θεάψετε τούς καρχαρίες γιατί δεν εί- σθε άξιος χριστιανικής ταφής.
—Θά ήθελα τουλάχιστον να μιλή- σω σ' τή γυύ μου, είπες ο σέρ Τζάκ, σ' τήν όποια έ'ν' άνήσυχο βλέμμα γυύω του.
Ο σέρ Ροβέρτος κατάλαβε από τή γλωμάδα τόν ότι ζητούσε μιά πρόφα- σις για να ξεφύγη. Τόν άρπαξε λοιπόν με δύναμη απ' τόν καρπό τού χεριού και τόν παρέσυρε έξω απ' τή παλάτι.
Ένώ ο σέρ Τζάκ έσυνε α' τή παλάτι, ή γυύς τού Τζέιμς είχε πλη- σιάσει τόν γόητα των ορειδίων. Βλέ- ποντας τή νεκρή ευπατρίδα, οι άλλοι θεαταί παραμέρισαν με σάδασμό κι' ή ίδιος ή γόης, διέκοψε τις άσκήσεις του.
—Έξακολουθήσε! τού είπες ο μι- κρός Τζέιμς.
Και ζογώνοντας άκούμα περισσότε- ρο, τού σφύριζε σ' τήν τή λόγια αυτά:
—Μού πούλας για πέντε γυναίκες τήν έχιδνά σου;
Ο νέγρος άρπασε να τού πέση απ' τή χείρα τόν ραβδί του, τόσο τόν είχε θωπύσει: ή γυναικάδα αυτή προσφορά.
—Ναι ή όχι; ξανάπε ο μικρός κ'έν- τλεμαν. Άπάντησε μου γιατί είμαι διατυπικός.
—Ναι, έβροχότατε! ψιθύρισε ο μαύρος.
Συγχρόνως έφερε μπρος σ' τή- θος τόν ένα δερμάτινο σάκκο που εί- γα σ' τή γαλήνη του, έδραλε από μέσα ε- να κουτί, τή άνοιξε και τή τοποθέτη- σε σ' τή σαντόνι σ' τή όποια ή έχιδνα ε- ξακολουθούσε να χορεύη.
(Ακολουθεί)

ΠΡIN από τὰ ἀλλόκοτα γεγονότα τοῦ Σίντρουθ, τὸ σπάνιο εἶδος τῶν πολυπόδων, *Haplotentis ferox* ἦταν ἀγνωστο σχεδὸν στὴν ἐπιστήμη. Εἶχαν βρεῖ μόνο, κάποτε, κοντὰ στίς νήσους Ἀζόρες ἕνα μισοφαγωμένο πλόκαμο ἀπὸ ἕνα τέτοιο πολυπόδο.

Ἡ ζωολογία δὲν ξέρει τίποτε γιὰ τοὺς πολυπόδες πού ζοῦν στὰ μεγάλα βάθη τῆς θαλάσσης· καὶ ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὸ ἀγνωστο ὡς τώρα *Haplotentis ferox*. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πὼς φάνηκε ἔξω ἀπὸ στίς ἀκτές μας. Ἰσως ἢ πεῖνα ν' ἀναγκασοῦν αὐτὰ τὰ γιγαντιαία κεφαλόποδα ν' ἀφήσουν τὰ βάθη τους.

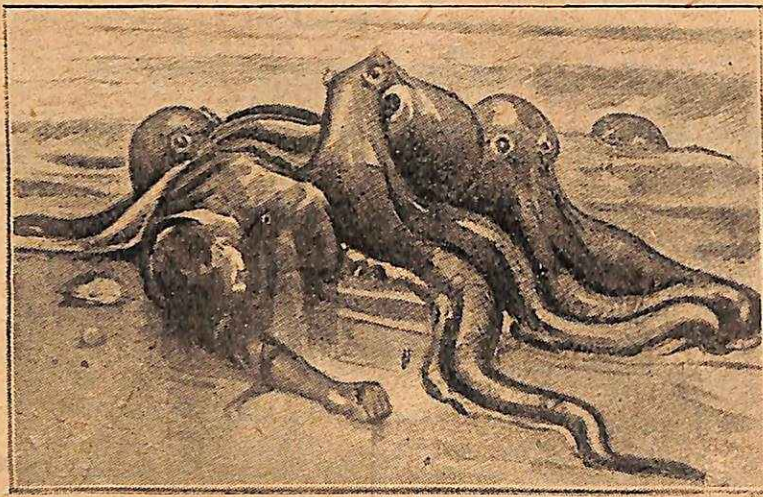
Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού εἶδε ἕνα ζωντανὸ *Haplotentis*, ἦταν ἕνας ἑμπορεὺς τοιαύτου, κάποιος Φορζὼν πού καθότανε σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ πανσὶν στὸ Σίντρουθ. Ἐνα ἀπόγευμα λοιπὸν καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴ βραχώδη ἀκτὴ τοῦ Λάντραμ, πρόσεξε ὅτι μερικὰ πουλιὰ τῆς θάλασσης ἐμάλωναν μὲ ἀγρυπνίας γιὰ κάποιο πρᾶγμα πού εἶχε ἕνα λευκοκόκκινο χρώμα, μέσα στὸν ἥλιο.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ κάνει τίποτε ἄλλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ Φορζὼν θέλησε νὰ ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του καὶ νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὸ ἀεγλάλο ἐκεῖνο ψάρι, πού τὸ εἶχε ῥίξει ἡ θάλασσα ἀνάμεσα στὰ φύκια τῆς ἀμμουδιάς. Μὰ ἦταν πολὺ μακριὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τί γινόταν ἐκεῖ πέρα καὶ γιατί φώναζαν τρομαγμένα τὰ πουλιὰ.

Ὅταν ὅμως κατέβηκε ἀνάμεσα στοὺς βράχους τῆς ἀμμουδιάς, εἶδε καλύτερα ἐκεῖνο τὸ λευκοκόκκινο πρᾶγμα εἶχε χελεὶ μέσα στὰ φύκια καὶ ὅτι τώρα δὲν φαινόταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπὶ στρουγγυλὰ σώματα, σὰν πλόκαμοι, πού ἐσάλουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ πού τὰ πουλιὰ δὲν τόλμοσαν νὰ τοὺς πλησιάσουν.

Ὁ Φορζὼν παραξενεύτηκε. Περίεργος ὅπως ἦταν, ἄρχισε νὰ γυρεύτῃ ἕνα δρόμο ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ στὰ φύκια. Ἐβγαλε μάλιστα καὶ τὰ παπούτσιά του καὶ τὶς χυλοῦσε τὰ καὶ σήκωσε τὸ παντελόνι του ὡς τὰ γόνατα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ περπατᾷ καλύτερα. Ὅσο περνοῦσε τότε ἔβλεπε ὅτι τὰ στρουγγυλὰ ἐκεῖνα σώματα ἐσάλουν μ' ἕνα μυστηριώδη τρόπο. Ὅταν ὅμως ἀνέβηκε σὲ λίγο ἔπάνω σ' ἕνα βράχο, τότε μόνο εἶδε μὲ φρίκη τὶ πρᾶγμα ἦταν ἐκεῖν' ἡ παράξενη ἀνακάλυψί του. Κι' ὁ Φορζὼν ἐπάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του.

Ὅταν ἀνέβηκε ἔπάνω στὸ βράχο, οἱ χοντροὶ ἐκεῖνοι πλόκαμοι ζυμπεροδεύτηκαν καὶ ἄρξανε νὰ φανῇ ἐκεῖνο τὸ λευκοκόκκινο πρᾶγμα, πού δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μισοφαγωμένο ἀνθρώπινο πῶμα!... Ἡ στρουγγυλὴ πάλι μάζεψε ἕνα καὶ κινιούνη πλόκαμο, μὲ μιὰ ἀποκρουστικὴ καὶ φρικτὴ μορφή, ὅμοια λίγο μὲ δικαυποῖα καὶ μὲ πελώριους καὶ μακρεῖς πλόκαμους. Τὸ γυαλιστερό δέμα τους ἐλάμπε κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸ στρουγγυλὸ καὶ ἀπαίσιο σῶμα τους, ἀπ' ὅπου ἀπλωνόταν τριγύρω οἱ πλόκαμοι, τὸ περίεργο κεφάλι πού ἦταν ἀπὸ ἄπάνω του καὶ τὰ μεγάλα καὶ ζυπνὰ μάτια τους, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα πλάσματα εἶχαν ἕνα πρόσωπο!... Τὸ σῶμα τους ἦταν χοντὸ σὰν ἕνας μέτριος γόρρος καὶ οἱ

Ἦταν ἕνα μισοφαγωμένο ἀνθρώπινο πῶμα...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ H. G. WELLS

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

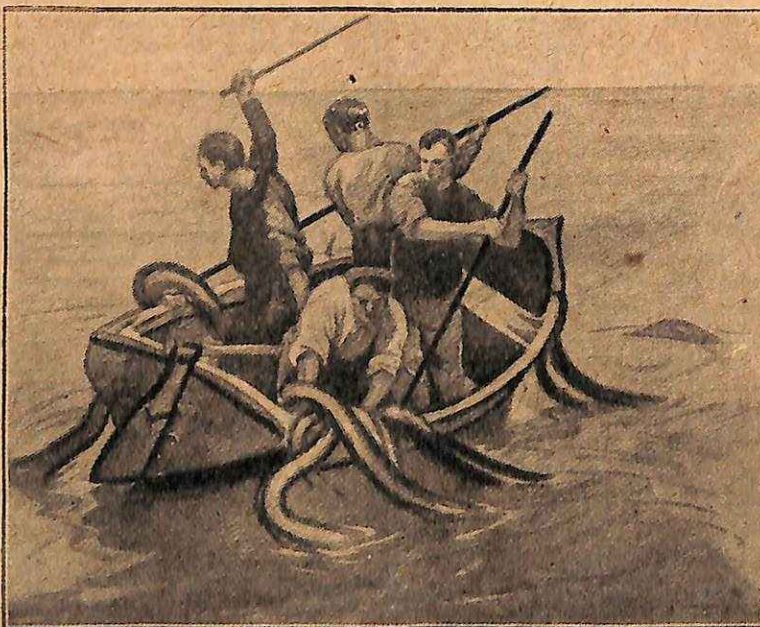
πλόκαμοι τοὺς εἶχαν μερικὰ μέτρα μήκος. Ὁ Φορζὼν ὑπολόγισε πὼς θὰ ἦσαν ἐπὶ τὰ ὀκτῶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀποκρουστικὰ ζῶα. Εἴκοσι μέτρα πρὸ πρῶ, δὴ ἄλλα ἔδωσαν ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὰ σώματά τους κοίτονταν ἀπλωμένα ἔπάνω στοὺς μικροὺς βράχους καὶ τὰ μάτια τους τὸν ἐκτύπησαν μ' ἕνα ἐνδιαφέρον πού τοῦ ἐπάγανε τὸ αἶμα μέσα στίς φλέβες. Ὁ Φορζὼν ὅμως οὐδὲν ἤσυχασε. Ἡ ἀκίνητη ἐκείνη στάσι τους τὸν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος. Ἐννοιοῦσε ὡστόσο μιὰ ἀπερίγραπτη φρίκη γι' αὐτὰ τὰ τόσο ἀποκρουστικὰ πλάσματα πού τρερόντουσαν μὲ ἀνθρώπινο κρέας. Τὸν πέρασε μάλιστα ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι θὰ εἶχαν βρεῖ τυχαίᾳ τὸ πῶμα κάποιου πνιγμένου. Ἀρχιστο λοιπὸν νὰ φωνάξῃ γιὰ νὰ τὰ τραβήξῃ καὶ νὰ τὰ φάγῃ. Ἐπειδὴ ὅμως εἶδε ὅτι δὲν σάλειναν καθόλου, ἄρπαξε ἕνα μεγάλο βότσλο καὶ τὸ πέταξε μὲ δύναμιν ἄπάνω στὰ τέρατα. Ἐκεῖνα τότε ἄρξανε ν' ἀ-

πλώνουν ἀργὰ τοὺς πλόκαμους τους καὶ νὰ προχωροῦν κατ' ἔπάνω τους, ἀφίνοντας διαπεραστικὰς στυγερὰς.

Ὁ Φορζὼν κατέλαβε ἀμέσως τὸν κίνδυνον πού τὸν ἀπειλοῦσε. Ἀρχισε πάλι νὰ φωνάξῃ, πέταξε τὰ παπούτσιά του καὶ μ' ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω, ἄρξισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ ἐκεῖνα τέρατα. Ὅσο σπερὶ ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα, ὑπολογίζοντας ὅτι ἐκεῖνα προχωροῦσαν ἀργὰ, γύρισε τὸ κεφάλι: εἶδε ὅμως μὲ φρίκη ὅτι οἱ πλόκαμοι τοὺς δὲν εἶχαν φτάσει καὶ ὅτι σκαρφάλωναν ἄπάνω στὸ βράχο του.

Ὁ Φορζὼν τώρα ἄρξισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸ φόβο του, νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο καὶ ν' ἀγωνίζεται ἀπελπιστικὰ νὰ φτάσῃ στοὺς ψηλοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς. Τοῦ φαινόταν ὅτι ἔβλεπε ἕνα ἀνθρώπινο πῶμα πρὸς τὸν ἥλιο, ὅσοις ἦσαν πολλοί, πέρα πρὸς τὸν βράχο. Αὐτὸ ἐργάτες, πού ἔφτιαχναν κατὶ σκαλιὰ ἀνάμεσα σ' ἕνα μεγάλο σήσιμο πρὸς τὸν βράχο τῆς ἀκτῆς, τοῦ φάνηκαν σὰν μικροσκοπικὰς ὑπάρξεις ἐνὸς ἄλλου κόσμου.

Κι' οἱ τέσσερες τότε ἄρξανε νὰ χτυποῦν μὲ τὰ κουπιά...

Μιὰ στιγμή ὁ Φορζὼν ἄκουσε τὰ τέρατα πού ἐσάλουν ἄπάνω στὰ χοντὰ βότσλα, καμμιὰ δωδεκαριὰ πόδια πρὸ πρῶ του. Τὸν κουνήσαν ἀκατάπαυστα καὶ δὲν τὸν ἄφησαν, παρὰ μόνον ὅταν ἔφτασε κοντὰ στοὺς ἐργάτες. Κι' οἱ τρεῖς τότε ἄρξανε νὰ τοὺς πετᾶνε πέτρες, ἔπειτα ὅμως ἀνέβηκαν ἄπάνω στὴν ἀκτὴ καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸ Σίντρουθ γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια καὶ γιὰ νὰ πᾶνε μὲ μιὰ βάρκα νὰ πάρουν τὸ πῶμα πού τὸ εἶχαν μισοφάγῃ τ' ἀποκρουστικὰ τέρατα τῆς θάλασσης.

Ὁ Φορζὼν, σὰν νὰ μὴν εἶχε κινδυνεύει ἀρκετὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἤπηρε καὶ κατὰ τὴν βάρκα γιὰ νὰ δειθῇ τὸ μέρος πού βρισκόταν ὁ πνιγμένος. Ἐπρεπε ὅμως νὰ κάνουν μιὰ μεγάλη βόλτα γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ, γιατί ἦταν τώρα παλιόροια. Κι' ὅταν ζύγωσαν στοὺς βράχους, τὸ πῶμα καὶ τὰ τέρατα εἶχαν εξαφανιστεῖ...

Ἀρχισαν ὡστόσο νὰ κυττάζουν καλὰ τὴ θάλασσα καὶ ἔβλεψαν ἀνακάλυψαν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ζῶα πού ἔπλεε μακριὰ, πᾶνω στὰ κύματα, μὲ μιὰ περίεργη περιστροφικὴ κίνησι.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἡ βάρκα τραντάχτηκε μὲ δύναμιν καὶ εἶδαν τρία ἀπὸ τὰ τέρατα ἐκεῖνα νὰ μαλώνουν στὸ μικρὸ βάθος τῆς θαλάσσης γιὰ ζετὶ δίχως ἄλλο ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ πνιγμένου.

Κι' οἱ τέσσερες τότε, ὁ Φορζὼν, οἱ δὴ ἐργάτες καὶ ὁ βαρκάρης, ἄρξανε νὰ χτυποῦν τὰ νερά μὲ τὰ κουπιά καὶ νὰ φωνάζουν καὶ ἀμέσως πρόσεξαν ὅτι ἡ θάλασσα ἀνακατευόταν μὲ δύναμιν ἀνάμεσα στὰ φύκια. Περίμεναν λίγο γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νερά καὶ ὅσοις εἶδαν μὲ φρίκη ἡ τοὺς φάνηκε πρὸς εἶδαν, τὸ βῆθ τῆς θάλασσης γεμάτον ἀπὸ ἄγρια μάτια.

Μὰ εἶνε πολλὰ αὐτὰ τὰ τέρατα! φώναζε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ζῶα ἄρξανε τώρα νὰ σκαρφάλωναν ἀπὸ τὸν βῆθ. Γιὰ μιὰ στιγμήν, ἐκεῖνοι, δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα πλῆθος μάτια, ἔπειτα ὅμως ξεχώριζαν καθαρὰ καὶ τοὺς πλόκαμους τους.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ προχώρησε θαρραλέα ὡς τὴ βάρκα καὶ ἐγείντο μετὰ τρεῖς πλόκαμους του, ἀπλώνοντας ἄλλους τέσσερες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς βάρκας, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀναποδογυρίσῃ ἢ ν' ἀνεβῇ ἔπάνω. Ὁ Φορζὼν ἄρπαξε τότε ἕνα κουπὶ καὶ ἄρξισε νὰ χτυπᾷ μὲ δύναμιν τοὺς πλόκαμους καὶ τοὺς ἀνάγκασε ν' ἀφήσουν τὴν βάρκα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι, ὁ βαρκάρης, μὲ τὸ ἄλλο κουπὶ, ἀγωνίζεταν ν' ἀποκρούσῃ μὲ παρόμοια ἐπίθεσι. Οἱ πλόκαμοι σὲ λίγο χάρθηκαν μέσα στὰ νερά καὶ ἡ βάρκα βόηκε τὴν ἰσοροπία της.

Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ πέρα, εἶπε ὁ Φορζὼν πρὸς τοὺς ὀκτακίλους.

Κάθισαν λοιπὸν σὲ τιμὴν, ἐνῶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες καὶ ὁ βαρκάρης κάθισαν στὰ κουπιά. Ὁ ἄλλος ἐργάτης στεκόταν ὀρθιος, μπροστὰ, κρατῶντας ἕνα καμμάκι καὶ ἔτοιμος νὰ κορφοῦσῃ τὸν πρῶτον πλόκαμο πού θὰ ἐμφανιζόταν.

Μόλις ὅμως βούτηξαν τὰ κουπιά καὶ ἔκριναν νὰ φύγουν, ἐννοίωσαν πὼς ἡ βάρκα τους καὶ τὴ τιμὴν εἶχαν κολ-

λήσει, σὰν νὰ ἦσαν δεμένα γὰρ μὲ σχοινιά. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ἐξαφανήθηκαν οἱ πλόκαμοι στὰ πλεῖρα τῆς βάρκας...

Βοήθεια! φώναζε ὁ βαρκάρης. Ὁ Φορζὼν καὶ ὁ δευτέρος ἐργάτης ὤρμησαν γιὰ νὰ σώσουν τὸ κουπὶ πού τὸ τραβούσε ἕνας πλόκαμος. Ὁ ἐργάτης μὲ τὸ καμμάκι ἄρξισε τότε νὰ κορφοῦσῃ καὶ ἄρξισε νὰ δύναι, ἐνῶ ὁ βαρκάρης ἔβγαλε τὸ μαχίρι του καὶ ἄρξισε νὰ κόβῃ μὲ δύναμιν τοὺς πλόκαμους πού ἐμφάνιζαν ἀπὸ τὴ παραπέτατο.

Ὁ Φορζὼν πού στήριζταν ἄρρηκτα στὰ πόδια του ἀπὸ τὰ τραντάγματα, μὲ σφιγμένα δόντια, μὲ τὴν ἀναπολή θάρρα, μὲ τίς φλέβες τῶν χειρῶν του φουσκωμένες ἀπὸ τὴ δύναμιν πού ἔδωκε γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κουπὶ, κύτταξε μιὰ στιγμήν πρὸς τὸ πέλμαρος. Καμμιὰ πενήνταριά μέτρα πρὸς μακριὰ τους, περνοῦσε μιὰ μεγάλη βάρκα μὲ τρεῖς γυναῖκες καὶ ἕνα παιδάκι. Ὁ βαρκάρης τραβούσε τὰ κουπιά, καὶ ἐγείρθηκε γιὰ νὰ βῇ πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Φορζὼν τότε ἄρξε τὸ κουπὶ καὶ σὰν τρελλὸς σήκωσε ψιλά τὰ πέδιλα του καὶ τοὺς φώναζε νὰ αἰπὴ πηλίσουν. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὅμως ἡ βάρκα τραντάχτηκε ἀπτόμην καὶ ὁ Χιλ, ὁ βαρκάρης, ἄρξε μὲ βιαστικὰ καὶ μακροῦρη κραυγὴν φρίκης. Ὁ Φορζὼν ἔβλεπε ἀμέσως τοὺς ἐκδρομὰς τῆς ἄλλης βάρκας καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, εἶδε τὸν Χιλ πεσμένο στὴν πλώρη, νὰ σπαράζῃ μὲ τὸ πρόσωπον παραμυρωμένο ἀπὸ τὸν τρώο καὶ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ ἐξῶ ἀπὸ τὴ βάρκα. Ἐνῶς πλόκαμος πού τὸν τραβούσε ἀργὰ, μὲ δύναμιν, μέσα στὸ νερό.

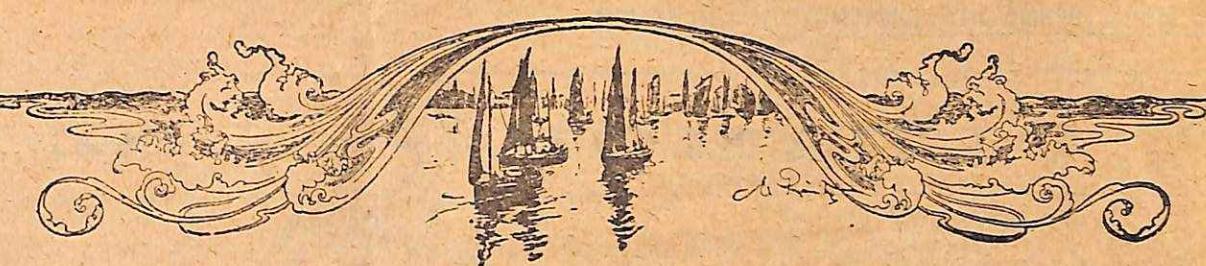
Ὁ Χιλ ὅμως πού ἦταν παλιὸς θαλασσοῦλος, μὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ προσπάθεια κατὰβροσε νὰ ξανασηκωθῇ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χεῖρ του, ἀπ' ὅπου κορμιόταν τώρα ἕνα μάστο ἀπὸ μικροὺς μαυριτέρους πλόκαμους. Τὰ μάτια τότε ἐνὸς τέρατος ἀπὸ ἐκεῖνα πού τὸν τραβούσαν βγήκαν πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης καὶ τοῦ ἐβρίσαν μὲ ἄγρια μάτι.

Ἡ βάρκα χοροπηδοῦσε ἄπάνω στὰ κύματα καὶ τὰ προσωπιὰ νερά ὀρμούσαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Ὁ Χιλ ἔβλεπε τὴν ἰσοροπία του καὶ ἐξανέστη ἔπάνω στὸ παραπέτατο. Οἱ πλόκαμοι τότε τὸν ἄρπαξαν πάλι, καθὼς τυλίχτηκαν γρήγορα γύρω ἀπὸ τὸ λαμβὰν του καὶ τοὺς ὅμους του καὶ ὅσοις εἶδαν μιὰ λιγύρονη καὶ σπασμωδικὴ πύλη, τὸν τραβήξαν ἐξῶ ἀπὸ τὴ βάρκα.

Ὁ Φορζὼν τότε μ' ἕνα οδολύσασμα φρίκης πήδησε ἄπάνω σ' ἕνα βράχο πού ἦταν δυο-τρία μέτρα πρὸς μακριὰ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σ' ἕνα ἄλλο γλῶσσισσε, ἔπεσε, ἐνασηκώθηκε, πήδησε πάλι σ' ἕνα ἄλλο βράχο, φεύγοντας γιὰ νὰ σωθῇ.

—Στάσου! Περίμενε! φώναζε κάποιος. Κι' ἕνα βαρὸ σῶμα ἔπεσε ἄπάνω του. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες πού ἔτρεχε καὶ αὐτὸς ἀπὸ πίσω του. Ἐκεῖνος ὅμως, ὅσο ἄκουγε τίς σπασμωδικὰς κραυγὰς τοῦ Χιλ πού ἐσθύναν σιγὰ-σιγὰ, ἔτρεχε σὰν τρελλὸς ἄπάνω στοὺς βράχους καὶ δὲν σταῦθε παρὰ μόνον ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴν ἀκτὴ.

Τὸ φάνηκε τότε πὼς εἶχε ζυπνήσει ἀπὸ ἕνα ἐπικινεῖ ὄνειρο. Ὁ Χιλ, ἔκρινε τὴ θάλασσα ν' ἀσπράσσει καὶ ὁ Χιλ τριγύρω ἡσυχάζαν. Ἡ ἄδεια βάρ-

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ Ο ΕΕΥΠΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΕΓΙΝΕ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

(Περσικὴ Παράδοσις)

Στὴν Ἀμαδάνη, τὰ ἀρχαῖα Ἐκβάτανα τῆς Περσίας, ὤρμηκε κατὰ τὸ 120 μ. Χ. αἰῶνα, μιὰ περίεργη ἐπιστημονικὴ Ἀκαδημία, ἡ ὁποία λειτουργοῦσε σύμφωνα μὲ τὸ ἔξης δόγμα:

«Οἱ ἀκαδημαῖκοι πρέπει νὰ γράφουν ὁ λ ὁ γ α, νὰ μιλᾶν ὁ λ ὁ γ ὡ τ ε ρ α καὶ νὰ σκέπτονται πολὺ π ε ρ ὁ σ ὁ σ π ε ρ α».

Γι' αὐτό, τὸ ἐπιστημονικὸ ἐκεῖνο ἔργον ὠνομαζόταν «Σιωπηλὴ Ἀκαδημία» καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀληθινὸς συζητήσιμος, ἄρκε μὲ βραχνὴ καὶ κρόσσον κραυγὴν φρίκης. Ὁ Φορζὼν ἔβλεπε ἀμέσως τοὺς ἐκδρομὰς τῆς ἄλλης βάρκας καὶ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, εἶδε τὸν Χιλ πεσμένο στὴν πλώρη, νὰ σπαράζῃ μὲ τὸ πρόσωπον παραμυρωμένο ἀπὸ τὸν τρώο καὶ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ ἐξῶ ἀπὸ τὴ βάρκα. Ἐνῶς πλόκαμος πού τὸν τραβούσε ἀργὰ, μὲ δύναμιν, μέσα στὸ νερό.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη λοιπὸν, ζούσε σ' ἕνα ἀπομακρυσμένον χωριὸν τῆς Περσίας, κάποιος σοφώτατος ἐπιστήμων, ὁ ἰατρός Γέντ, ὁ ὁποῖος, μαθαίνοντας κάποτε ὅτι χήρευε μιὰ θέσις στὴν Ἀκαδημία, ξεκίνησε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀπ' τὴ μακρινὴν του ἐπαρχίαν γιὰ νὰ πᾶι στὴν Ἀμάδα καὶ νὰ υποβάλῃ μιὰ αἴτησιν στὴν Ἀκαδημία γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν κενὴ θέσι. Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε ἀπὸστατὸν στὴν Ἀκαδημία, ἔδωσε στὸν ἡγετὰ τὸ ἔξης δελτίον γιὰ νὰ τὸ ἀγγελοῦσῃ στὸν πρόεδρον: «Ὁ ἰατρός Γέντ, ἔγχετ ε α π ε ρ ὁ σ τ ἡ ν χ ἡ ρ ε ὡ σ σ α ν ὁ ἔ σ τ ῖ ν».

Δυστυχῶς ὅμως ἡ θέσις αὐτὴ εἶχε καταληφθεῖ καὶ ἀπὸ κάποιου εὐγενέως ἄνδρα ἄλλου πρὸς τὸν ἥλιο, τὸν ὁποῖον, τοὺς βράχους. Μὰ τί εἶπατε λοιπὸν; Ἐξάρξα ὅμως θυμήθηκε τὴν ὁλὴν βάρκα μὲ τίς τρεῖς γυναῖκες καὶ τὸ παιδάκι. Τώρα δὲν τὴν ἔβλεπε πάλι...

Ὁ Φορζὼν γύρισε τότε καὶ ἔβλεπε κοντὰ στοὺς δυὸ ἐργάτες. Μήπως ἀπορροῦσαν ἄρκε μὲ μιὰ τελευταίαν προσπάθειαν, νὰ σώσουν τὸν Χιλ;... Κι' οἱ τρεῖς γυναῖκες ὅμως ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ φόβον τους καὶ ἐννοοῦσαν πὼς δὲν εἶχαν πρὸς τὸν ἥλιο νὰ κάνουν οὔτε ἕνα ὄμμα.

Κύτταξαν μὲν μ' ἕνα χλωρὸν βλέμμα τὴν θάλασσαν καὶ δὲν μιλούσαν. Σὲ λίγο εἶδαν δυὸ βάρκας νὰ πλέουν ἄπάνω στὰ κύματα. Ἐκεῖνη πού ἦταν πρὸς μακριὰ, πρὸς τὸ πέλμαρος, ταλαντευόταν παραξένω μὲ τὴν κάρνα στὸν ἄερα.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν, ὅπως ἀρρηγεῖται ὁ Φορζὼν, ἔκρινε τὴν ἀληθινὴν ἐμφάνισίν του, γιὰ πρῶτον φορὰν ὁ *Haplotentis ferox*, στὴν ἐρημνὴν ἀκτὴ τοῦ Ντεβονσάιρ.

νὴ ῥήτορα τῆς Αὔλης, καὶ ἐπιστὴμονα ἀντιθέτου ἀξίας καὶ ὁ πρόεδρος καὶ τὸ τοποθέτησε ἄνω στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ μὲ τὴν ἐλαφρότητα καὶ χάρι, ὥστε νὰ μὴ γυθῇ οὔτε μιὰ σταλαγματιά! Γιὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτὴ ἀπάντησι, χαιροκρότησαν ἐνθουσιαστικὰ ὅλοι οἱ ὅσοις εἶχαν νὰ παρακολουθοῦν τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ τὴν ἄλλη μέρα κίβλας, μὲ τὴν λιγύρονη, ἀλλὰ θερμὴ καὶ σοφὴ συνηγορίαν πῆρε ἕνα κύπελλον καὶ ἀφ' οὗ τοῦ ἐγίνετο μὲ νερό ὡς τὰ γαῖλα, σὲ τρεῖς πρὸς καὶ μιὰ σταγόνα ἄκρια ἂν ἐπὶ ὁποῖον αὐτὸς τοῦ ἐλαφροῦ ἀκαδημαῖκου. Ὅταν ὁ γιαντὸς παρουσιάστηκε μὲ τὸ ταπεινὸ καὶ ἀφελὲς ὄψος του, ὁ γιαντὸς πρόεδρος σκαρφάλωσε πρὸς τὸν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπο πού ἦταν καὶ ὁ μόνος ἐνδεσμευμένος γιὰ ἕνα πιστὸ ἔπαυτον ἀρχὸν τῆς «Σιωπηλῆς Ἀκαδημίας».

Ἐγράφε δηλαδὴ πᾶνω στὸν πίνακα τὸν ἀριθμὸν 100 (ὅσα ἦσαν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας) καὶ ἀφ' οὗ ἐπρόθεσε ἑαυτὸς ἕνα μνημεῖον (1000) συμβολίζοντα μ' αὐτὸ τὸν αὐτὸν του. σμειώσας ἀπὸ κάτω τὴν ἐπεξηγήσιν: «Ἡ ἄξια των οὗτε ἀδύναμις οὐτε ἐλαττωμένη».

Ὁ πρόεδρος θυμολογώντας τὴν ἐξουσίαν ἄλλα καὶ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ἰατροῦ, τοῦ ἀπάντησε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ ἐτοιμότητα. Βάζοντας τὸ μνημεῖον ὅσοις ἀπ' τὸν ἀριθμὸν ἐκείνου (1000) καὶ προσθέτοντας ἑκατὸν τὴν φράσιν: «Ἡ ἄξια των οὗτε ἀδύναμις οὐτε ἐλαττωμένη».

ΣΑΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΤΗΣ
Τὰ λόγια σου πρὸς μου, μοῦ λένε πὼς (ἔγχεσι)
Φογὴ πού ταυρίζεσ' Ἀγγέλους.
Μὰ πὼς πόση φλόγα στὰ μάτια σου (παίζει)
Γιὰ πρὸς μου νὰ μάθω ἐπὶ τέλους!...
Γιατὶ ἡ φαντασία μου:—ἀκούστα, μοῦ (λέγει)
στὰ στήθη τῆς μέλας, καζάνια κα- (χλάνε)
σὰν Κόλασι ὁ πόθος ἐντός της, τῇ (φλέγει)
καὶ ὁ διάβολος... μέσα τῆς ὀνείρου!...

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Μενάνδρου 27, Ἀθήναι. Τηλ. 1-68.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μινιόν στεκόταν δίπλα της, κι' ο σπαρταγμός της ήταν διπλός γιατί η σκληρή εκείνη της θύμισε κάποια άλλη παρόμοια, στην οποία τη θέσε του Ροβέρτου την είχε ο Γουλιέλμος της. Σε μία στιγμή, έσκυψε κι' έβαλε το χέρι της άπάνω στην καρδιά του πληγωμένου, ή όποια, άλλοιμονο! βρισκόταν πολύ κοντά στην τρομερή πληγή που είχε ανοίξει το σπαθί του Λεόντιο. Νοιώθοντας την να πάλλει άκομα, φώναξε ανατριχιάζοντας σύγχυση από μια ελπίδα:

— Ζή!... Ζή!... Θα τον σώσουμε!...

Ο Θεός, θα μας βοηθήσει!

Και σκεπάζοντας με το σώμα της την πληγή για να μη την βλέπει η Γκρατσιόζα, άρχισε να την περιποιείται.

— Ω! να μπορούσατε να του παραπεύσετε για λίγες στιγμές μόνο τη ζωή!... Φιθύρισε. Ω! να τον έμποδίζαμε να πεθάνει ως ότου νάρθει ο γιατρός.

— Τρέχω να είδοποιήσω το γιατρό, είπε τότε ο ένας αξιωματικός. Μά ποιος θα σας βοηθήσει να μεταφέρετε τον πρίγκιπα;

Ο Λεόντιο, ο οποίος στεκόταν όρθιος παράμερα, παρακολουθώντας τα πάντα, με μία πικρή όδυνη στο πρόσωπό του. Ακούγοντας λοιπόν τα λόγια του αξιωματικού, έκανε ένα βήμα εμπρός κι' απάντησε:

— Εγώ!

Η Γκρατσιόζα, στο άκουσμα της φωνής του, ανατρίχασε. Πώς;... Ο άνθρωπος που είχε χύσει το αίμα του σφύζοντος της θά τον άγγιζε τώρα με τα χέρια του;... Ω, όχι!... Δεν ήταν δυνατόν αυτό.

Ο Λεόντιο μάντεψε τις σκέψεις της και είπε με φωνή ταπεινή και συντριμμένη:

— Κυρία, είμαι δυστυχής γιατί χτύπησα τον άνθρωπο που είναι τόσο άξιος της αγάπης σας. Κοιτάτε: τώρα μπροστά μας, άπάνω στην άμμο, μακριά από κάθε ιατρική βοήθεια. Σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να επανορθώσω, κατά το δυνατόν το κακό που έκανα. Δεχθήτε τη συνδρομή μου.

— Τίως έτσι ο σφύζός σας θα σωθεί;... Η Γκρατσιόζα έφερε τα χέρια της στο στήθος της κι' απόγονισι και τα χέρια της ψιθύριζαν μία πνιγμένη συγκατάθεση. Αμέσως ο ένας απ' τους αξιωματικούς ξεκίνησε καλπάζοντας και συγγράφοντας ο Λεόντιο, πλησιάζοντας το Ροβέρτο, είπε στον άλλο απ' τους άμφοτερούς:

— Εμπρός, κύριε! Στο έργο μας!

Οι δύο άντρες ένωσαν τότε σταυρώσαν τα χέρια τους κι' άπάνω στο άσπυρμένο αυτό φορείο άναρτήσαν άπαλά τον πρίγκιπα ντε Μαρσιγιάν, του οποίου το κεφάλι έγειρε βαρύ έπάνω στην άμμο του Λεόντιο ντε Μοντεφίρε.

Αμέσως η θλιβερή συνοδεία ξεκίνησε με βήμα άργό. Πίσω απ' τους δύο νέους που κρατούσαν τον πληγωμένο πήγαιναν ή δυο γυναικες. Βλέποντάς τις κανείς θα τις έπαιρνε για άγγέλους της όδύνης. Το θέαμα της Γκρατσιόζας πρό πάντων ήταν σπαρταγικό. Αν ή τρομερή αυτοσυγκέντρωση του έγκληματος αυτού, θά έννοιωθε ίσως το άδυσώπητο μίσος της άκανοποιημένο επί τέλους.

Έπειτα από άρκετη ώρα, έφτασαν τέλος μπρός στην πριγκιπική βίλλα κι' άπόθεσαν τον πληγωμένο σ' ένα φορείο.

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

— Άκόμα ένα πένθος!... Ένα νοσηλείου έπί τέλους, δουκισσα ντε Μαλφιέρα, Καταραμένη!...

Η Μινιόν βλέποντας την κομψή αυτή κατοικία που τόσο γαλήνια κι' ευτυχισμένη ήταν πρό όλγων άκόμα ώρων, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και είπε:

Ο αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως ζητούσε άκράσια...

τους οποίους ο ένας άνομαζόταν Λαέρτης; Η Μινιόν τον κύταζε κατάπληκτη;... Πώς, ο άνθρωπος αυτός ήξερε το σύζυγό της;... Τι γνώριζε τάχα σχετικώς;

— Περιμένετε με... είπε, με φωνή λαχανιασμένη.

Κι' άπομακρύνθηκε τρέχοντας κοντά στη Γκρατσιόζα, που άκολουθούσε το Ροβέρτο, τον οποίο εκείνη τη στιγμή μετέφεραν μέσα στην έπαυλη. Μά θά ξαναγύριζε κατόπιν για να ρωτήσει τον άινιγματικό αυτό άνθρωπο που έφτασε τ' όνομα της Μαλφιέρας για να του άνοίξει τα κλειστά χέρια, αυτό τον άνθρωπο που της είχε μιλήσει για εκείνο τον όποιο έκλαιγε και του οποίου—όπως νόμιζε—ήταν ίσως ένας απ' τους δολοφόνους.

Ο Λεόντιο περίμενε. Έπειτα άπό μία ώρα τέλος, μετά μιάμιση ώρα, άκούσε από μακριά ήχοι έπτα παρουσιάζοντες.

— Ήταν ή Μινιόν, ή όποια άφού τελείωσε τα καθήκοντά της κοντά στη Γκρατσιόζα, θυμήθηκε τον άνθρωπο που της είχε μιλήσει για το Γουλιέλμο της.

— Κυρία, ρώτησε ο Λεόντιο, τι είπα ο γιατρός;... Είπε επικίνδυνο το τραύμα του άντικάλου μου;... Φοβόμαι—άπάντησε ή Μινιόν—ότι σε λίγο δεν θάμαι εγώ ή μόνη χήρα που θά πλαγιάσει μακριά σου.

Και, μέσα στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει κάπως ο Λεόντιο, άρχισε να διηγείται στη Μινιόν πώς είχε σώσει πρό τριών μηνών το Λεόντιο και τους συντρόφους του από τη δολοφονική ενέδρα των ληστών του Τζζζζζζ.

Φωνάζοντας γενναίως και μεγαλόψυχος την ήμερα εκείνη! Φιθύρισε ή Σπεράτα. Σήμερα όμως κάνετε ένα έγκλημα... Άλλοιμονο! το μίσος της γυναίκας που σας έκανε σκλάβο της είν' άδυσώπητο!... Έγχει όρκοις να έξοντώσει όλους τους ανθρώπους που λατρεύει κι' έμένα την ίδια. Θά ήμουν πρόθυμη να θυσιαστώ εγώ για όλους, μα αυτό δεν της άρκει!... Άκούστε!...

Τότε, με λυγμούς στη φωνή της, ή δυστυχισμένη νέα του διηγήθηκε με φράσεις κομμένες την επίθεση των πειρατών, την άπαγωγή της 'Ελένας, την εξαφάνιση του Γουλιέλμου, την άναχώρησή του μακριά από ντε Μαρσιγιάν και την αιχμαλωσία του άπό τους πειρατές.

— Έμεινα πειθα χωρίς οικογένεια! κατέληξε άναστενάζοντας. Έχασα όλους τους δικούς μου εξ αίτιας της γυναίκας αυτής που τόσο καλά τη γνωρίζετε... Και σεις ήρθετε τώρα να συμπληρώσετε το έργο της, θυβίζοντας στο πένθος το σπίτι μέσα στο όποιο βρήκα καταφύγιο.

— Ω! συγγνώμη!... τρούλιζε, ο

Κι' έπειτα, ένώ τα μάτια της έλαμπαν από θάλας φλόγες, έπρόσθεσε:

— Την ξέρετε, δεν είν' έτσι; Ναι, ναι, μάντεψτε τα πάντα. Η Καταραμένη, σαν να μη την έφτανε το πτώμα του Γουλιέλμου μου, θέλησε κι' έβ' άλλο άκόμα... Έν' άλλο που θά το άποκτούσε χάρις σε σας. Παντού όπου βασίλευε ή χαρά κι' ή αγάπη, ή γυναίκα αυτή έσπειρε το θάνατο και την άπελπισία. Άκουσα να γίνεται λόγος για ένα νέο άξιωματικό, ο οποίος φυγάδευσε αυτή τη γυναίκα απ' τον τόπο της εξορίας της, φεύγοντας κι' ο ίδιος μαζύ της, γιατί τον γοητεύσε με τα καταφύγια βέλγητράς της... για έναν δυστυχισμένο που τον προώριζε για τα κακουρήματα της... για έναν άθλιο που θύανε ίσως κι' αυτός με τα χέρια του το μαύρο φέρεμα... και που πρό όλγων διέπραξε ένα άκόμα έγκλημα.

— Ω! με συντρίβετε! φώναξε ο Λεόντιο, μη μπορώντας να συγκρατηθεί πειθα. Έλεος!... Ω! αν ξέρατε!... Ναι, είν' ένας ένοχος, ένας άτιμος!... Αυτή ή γυναίκα με έξετρίλλανε, με μέθυσε!... Μά, σας όρκίζομαι ότι το χέρι μου είνε άθωο από αίματος του σφύζοντός σας. Ω! πόσο θά έπιθυμούσα να μπορώ να πω το ίδιο και για το δυστυχισμένο πρίγκιπα! ντε Μαρσιγιάν!...

Και, μέσα στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει κάπως ο Λεόντιο, άρχισε να διηγείται στη Μινιόν πώς είχε σώσει πρό τριών μηνών το Λεόντιο και τους συντρόφους του από τη δολοφονική ενέδρα των ληστών του Τζζζζζζ.

Φωνάζοντας γενναίως και μεγαλόψυχος την ήμερα εκείνη! Φιθύρισε ή Σπεράτα. Σήμερα όμως κάνετε ένα έγκλημα... Άλλοιμονο! το μίσος της γυναίκας που σας έκανε σκλάβο της είν' άδυσώπητο!... Έγχει όρκοις να έξοντώσει όλους τους ανθρώπους που λατρεύει κι' έμένα την ίδια. Θά ήμουν πρόθυμη να θυσιαστώ εγώ για όλους, μα αυτό δεν της άρκει!... Άκούστε!...

— Ναι, της Μαλφιέρας... της Καταραμένης.

Κι' έπειτα, ένώ τα μάτια της έλαμπαν από θάλας φλόγες, έπρόσθεσε:

— Την ξέρετε, δεν είν' έτσι; Ναι, ναι, μάντεψτε τα πάντα. Η Καταραμένη, σαν να μη την έφτανε το πτώμα του Γουλιέλμου μου, θέλησε κι' έβ' άλλο άκόμα... Έν' άλλο που θά το άποκτούσε χάρις σε σας. Παντού όπου βασίλευε ή χαρά κι' ή αγάπη, ή γυναίκα αυτή έσπειρε το θάνατο και την άπελπισία. Άκουσα να γίνεται λόγος για ένα νέο άξιωματικό, ο οποίος φυγάδευσε αυτή τη γυναίκα απ' τον τόπο της εξορίας της, φεύγοντας κι' ο ίδιος μαζύ της, γιατί τον γοητεύσε με τα καταφύγια βέλγητράς της... για έναν δυστυχισμένο που τον προώριζε για τα κακουρήματα της... για έναν άθλιο που θύανε ίσως κι' αυτός με τα χέρια του το μαύρο φέρεμα... και που πρό όλγων διέπραξε ένα άκόμα έγκλημα.

— Ω! με συντρίβετε! φώναξε ο Λεόντιο, μη μπορώντας να συγκρατηθεί πειθα. Έλεος!... Ω! αν ξέρατε!... Ναι, είν' ένας ένοχος, ένας άτιμος!... Αυτή ή γυναίκα με έξετρίλλανε, με μέθυσε!... Μά, σας όρκίζομαι ότι το χέρι μου είνε άθωο από αίματος του σφύζοντός σας. Ω! πόσο θά έπιθυμούσα να μπορώ να πω το ίδιο και για το δυστυχισμένο πρίγκιπα! ντε Μαρσιγιάν!...

Και, μέσα στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει κάπως ο Λεόντιο, άρχισε να διηγείται στη Μινιόν πώς είχε σώσει πρό τριών μηνών το Λεόντιο και τους συντρόφους του από τη δολοφονική ενέδρα των ληστών του Τζζζζζζ.

Φωνάζοντας γενναίως και μεγαλόψυχος την ήμερα εκείνη! Φιθύρισε ή Σπεράτα. Σήμερα όμως κάνετε ένα έγκλημα... Άλλοιμονο! το μίσος της γυναίκας που σας έκανε σκλάβο της είν' άδυσώπητο!... Έγχει όρκοις να έξοντώσει όλους τους ανθρώπους που λατρεύει κι' έμένα την ίδια. Θά ήμουν πρόθυμη να θυσιαστώ εγώ για όλους, μα αυτό δεν της άρκει!... Άκούστε!...

Τότε, με λυγμούς στη φωνή της, ή δυστυχισμένη νέα του διηγήθηκε με φράσεις κομμένες την επίθεση των πειρατών, την άπαγωγή της 'Ελένας, την εξαφάνιση του Γουλιέλμου, την άναχώρησή του μακριά από ντε Μαρσιγιάν και την αιχμαλωσία του άπό τους πειρατές.

— Έμεινα πειθα χωρίς οικογένεια! κατέληξε άναστενάζοντας. Έχασα όλους τους δικούς μου εξ αίτιας της γυναίκας αυτής που τόσο καλά τη γνωρίζετε... Και σεις ήρθετε τώρα να συμπληρώσετε το έργο της, θυβίζοντας στο πένθος το σπίτι μέσα στο όποιο βρήκα καταφύγιο.

— Ω! συγγνώμη!... τρούλιζε, ο

Κι' έπειτα, ένώ τα μάτια της έλαμπαν από θάλας φλόγες, έπρόσθεσε:

— Την ξέρετε, δεν είν' έτσι; Ναι, ναι, μάντεψτε τα πάντα. Η Καταραμένη, σαν να μη την έφτανε το πτώμα του Γουλιέλμου μου, θέλησε κι' έβ' άλλο άκόμα... Έν' άλλο που θά το άποκτούσε χάρις σε σας. Παντού όπου βασίλευε ή χαρά κι' ή αγάπη, ή γυναίκα αυτή έσπειρε το θάνατο και την άπελπισία. Άκουσα να γίνεται λόγος για ένα νέο άξιωματικό, ο οποίος φυγάδευσε αυτή τη γυναίκα απ' τον τόπο της εξορίας της, φεύγοντας κι' ο ίδιος μαζύ της, γιατί τον γοητεύσε με τα καταφύγια βέλγητράς της... για έναν δυστυχισμένο που τον προώριζε για τα κακουρήματα της... για έναν άθλιο που θύανε ίσως κι' αυτός με τα χέρια του το μαύρο φέρεμα... και που πρό όλγων διέπραξε ένα άκόμα έγκλημα.

— Ω! με συντρίβετε! φώναξε ο Λεόντιο, μη μπορώντας να συγκρατηθεί πειθα. Έλεος!... Ω! αν ξέρατε!... Ναι, είν' ένας ένοχος, ένας άτιμος!... Αυτή ή γυναίκα με έξετρίλλανε, με μέθυσε!... Μά, σας όρκίζομαι ότι το χέρι μου είνε άθωο από αίματος του σφύζοντός σας. Ω! πόσο θά έπιθυμούσα να μπορώ να πω το ίδιο και για το δυστυχισμένο πρίγκιπα! ντε Μαρσιγιάν!...

Και, μέσα στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει κάπως ο Λεόντιο, άρχισε να διηγείται στη Μινιόν πώς είχε σώσει πρό τριών μηνών το Λεόντιο και τους συντρόφους του από τη δολοφονική ενέδρα των ληστών του Τζζζζζζ.

Φωνάζοντας γενναίως και μεγαλόψυχος την ήμερα εκείνη! Φιθύρισε ή Σπεράτα. Σήμερα όμως κάνετε ένα έγκλημα... Άλλοιμονο! το μίσος της γυναίκας που σας έκανε σκλάβο της είν' άδυσώπητο!... Έγχει όρκοις να έξοντώσει όλους τους ανθρώπους που λατρεύει κι' έμένα την ίδια. Θά ήμουν πρόθυμη να θυσιαστώ εγώ για όλους, μα αυτό δεν της άρκει!... Άκούστε!...

Τότε, με λυγμούς στη φωνή της, ή δυστυχισμένη νέα του διηγήθηκε με φράσεις κομμένες την επίθεση των πειρατών, την άπαγωγή της 'Ελένας, την εξαφάνιση του Γουλιέλμου, την άναχώρησή του μακριά από ντε Μαρσιγιάν και την αιχμαλωσία του άπό τους πειρατές.

— Έμεινα πειθα χωρίς οικογένεια! κατέληξε άναστενάζοντας. Έχασα όλους τους δικούς μου εξ αίτιας της γυναίκας αυτής που τόσο καλά τη γνωρίζετε... Και σεις ήρθετε τώρα να συμπληρώσετε το έργο της, θυβίζοντας στο πένθος το σπίτι μέσα στο όποιο βρήκα καταφύγιο.

— Ω! συγγνώμη!... τρούλιζε, ο

Λεόντιο. Συγγνώμη!... Κι' άνασπώνοντας άπότομα το κεφάλι του, έπρόσθεσε:

— Πολλές φορές διασθανόμουν την αλήθεια και καταλάβαινα ότι δεν ήμουν παρά ένα περιφρονημένο ζώο στα χέρια της γυναίκας που διέπραξε έλ' αυτά τα έγκλήματα;... Ποιος ξέρει πώς πλήρωσε εκείνους που χρησιμοποίησε για όλα τα έγκλημά της... Ω! το άτιμο γόνατο!... Κι' εγώ, κι' εγώ ο άθλιος που την υπάκουσα κι' έγινε δολοφόνος προς χάριν της... Ω! πόσο συχαίνομαι τώρα τον εαυτό μου...

Τα μάτια του από τα όποια περνούσαν τώρα άστραπές, καρφώθηκαν επάνω στα μάτια της Μινιόν.

— Άκούστε με, της είπα—και προσέθετε την ύπαρξή σου θά σας δώσω... Βλέπω τώρα καθαρά μέσα σε ποίαν έδυσσο με παρέσυρε ή γυναίκα εκείνη. Δεν ξέρω άκόμα καλά τι θά κάνω στο μέλλον... Μά πέστε στον πρίγκιπα, ο οποίος άγωνιά έχει πάνω, πέστε στη σύζυγό του, στην όποια τόσο κακό έκανα ότι θά εξαγοράσω το παρελθόν κι' αν είνε δυνατόν θά επανορθώσω όλα κακά έγιναν ως τώρα... Χαίρετε, κυρία!...

Και άπομακρύνθηκε γρήγορα, πριν ή Μινιόν προφτάσει να τον συγκρατήσει... Τον είδε να χάνεται μέσα σ' ένα σάβανο το θρόνο των βημάτων του πάνω απ' τα ξερά φύλλα.

— Είπε ότι θά προσπαθήσει να επανορθώσει όλα κακά έγιναν... Φιθύρισε ή Μινιόν. Μά μπορεί τάχα να το κάνει αυτό κι' ο Θεός ο ίδιος;...

XX

Η ΑΓΓΗ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Η άτυχής μοναχία του πρίγκιπα ντε Μαρσιγιάν προκάλεσε μι' άπείραστη Ολίβη στους κατοίκους του Παλέρμου και των περιχώρων του, στους οποίους ο σφύζος της Γκρατσιόζας ήταν λατρευτός. Η αρχές άναστατώθηκαν και την ίδια μέρα κιόλας ένας άνωτερος άξιωματικός μαζύ με ισχυρό άπόσπασμα στρατού παρουσιάστηκε στην πριγκιπική έπαυλη κι' ανέλαβε τη φρουρήσή της. Ο διοικητής της νήσου, όταν έμαθε τις παράδοξες συνθήκες υπό τις όποιες είχε γίνει ή μοναχία, διέταξε ν' αναζητήσουν παντού τον αντίπαλο του πρίγκιπα και να τον συλλάβουν.

Συγγράφοντας ο κυβερνήτης ενός έλαφρού βολείου που βρισκόταν άγκυροβολημένο στο Παλέρμο διατάχτη να φύγει άμέσως για τη Νεάπολη για να φέρη στη βασίλισσα τη θλιβερή είδηση και μι' άπιστολή της Μινιόν, στην όποια εκείνη περιέγραφε λεπτομερώς όλα γεγονότα, μη παραλείποντας ν' άναφέρει και την ύψιμη μετάνοια του Λεόντιο, του οποίου όδύσσο παρέλειψε ν' άποκαλύψη τ' όνομα, γιατί νόμιζε πως δεν είχε τέτοιο δικαίωμα.

Η Μαρία Βιζέντι, μόλις έμαθε το τρομερό δυστύχημα που χτύπησε την οικογένειά της, της φάνηκε πως της τρυπούσαν την καρδιά μι' ένα μαχαίρι. Όταν δέ διάβασε τις πληροφορίες της Μινιόν, ο σπαρταγμός της έγινε άκόμα μεγαλύτερος.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... όλόκληρο. Νά είμαι βασίλισσα και να μη μπορώ να κάνω τίποτε εναντίον όλων αυτών των τρομερών έγκλημάτων;

Μά, άνορθώνοντας άμέσως το κορμί της, έπρόσθεσε:

— Ναι, είμαι βασίλισσα και πρέπει να φανώ δυνατή... Θέλουν λοιπόν να χτυπήσουν το παιδί μου;... Ω! θά το υπερασπίσω σαν λέοντα!...

Την ίδια στιγμή, ο ύπασις της έπρεσβείας μπήκε μέσα κι' άνήγγειλε ότι ο αντιπρόεδρος της κυβερνήσεως ζητούσε άκράσια.

— Μά την άδεια της Μεγαλειότητός σας, είπα ο ύπουργός, θά ζητήσω από την κυβέρνηση του Μιλάνου την εξορία της καταχρονίας Μαλφιέρας, άφού ή σύλληψή της είνε άδύνατος... Πρέπει ή γυναίκα αυτή να μη βρείται πουνά πειθα άσυλο σ' όλόκληρη την 'Ιταλία και να τη διώκουν από παντού σαν πανοικησμένη... Έτσι δεν θά μπόρεση να συνεχίση το έγκληματικό έργο της.

— Ναι!... Νά το κάνετε αυτό, άπάντησε ή βασίλισσα. Ένεργήστε μάλιστα... Πρέπει οι άρχηγοί των κρατών να ένώνυνται για να χτυπούν τα κακοποιά πλάσματα... Εδω δεν πρόκειται πειθα περί πολιτικών δικαιωμάτων, αλλά περί έγκλημάτων άπεισίων και τρομερών.

Φεύγοντας άπό τ' άνάκτορα, ο ύπουργός εξαπέστειλε άμέσως μι' άσπρη διακάινωσι προς την κυβέρνηση του Μιλάνου. Άξίωσε μ' αυτήν την άμεση απέλαση της Μαλφιέρας, γιατί άλλοιώς θ' άναγκάζονταν να διεκδικούν οι σχέσεις των δύο επικρατειών... Συγγράφοντας έστειλε και μι' έγκυκλίο προς όλα τ' άλλα κράτη της 'Ιταλίας, με την όποια τα παρακαλούσε να μη επιτρέψουν ποτέ την είσοδο στα έδάφη τους στην Καταραμένη.

Μά ο άξιος ύπουργός της βασιλείας της Νεαπόλεως άγνωστε ότι ή Μαλφιέρα είχε άκόμα ένα άσυλο σχεδόν άπρόσβατο, το νησί Σολιτάρι από το όποιο θά μπορούσε να συνεχίση το δόλο έργο της!

Συγγράφοντας, ένα ταχύ βόκλιο μετέφερε στις αρχές του Παλέρμου τις διαταγές της βασιλείας και των ύπουργών της: τους έφερε τις ικεσίες μιας μητέρας να προστατεύσουν το παιδί της και να σώσουν με κάθε θυσία τον πληγωμένο πρίγκιπα. Έκτός αυτών, ή βασίλισσα είχε δώσει στον πλοίαρχο του βολείου μι' άπιστολή της γαμέτης άπειρη τρυφερότητα και πόνο, προς την κόρη της.

Η Γκρατσιόζα τη διάβασε στενάζοντας και τα δάκρυά της μπερδεύτηκαν επάνω στο χαρτί μ' αυτά που είχε χύσει ή μητέρα της όταν της έγραψε. Την έδωσε κατόπιν και στη Μινιόν, της όποιας το όνομα μνημονεύσαν πολλές φορές στις γραμμές της, σαν το όνομα ενός γλυκού άγγέλου παρηγοριάς. Κατόπιν ή δύ νέες γυναίκες, που τις είχε κάνει άδελφές ή όδύνη, πήγαν και κάθισαν στο πλάι του Ροβέρτου.

— Άλλοιμονο! πώς ήταν τώρα το βασίλειό μου αυτό των Παρμαυσιών... Καμιά λάμψη δεν περνούσε πειθα απ' τα μάτια του και τα χέρια του ήταν κατάσπρα. Η άνδρα του έδειχνε σαν ρόγχος άγωνίας απ' τους τρυφερούς πνεύμονες. Τρεις χειρούργοι, οι καλύτεροι της Σικελίας, παρίσταναν στο κρεβάτι του.

— Έλεος! είπα, κοιτάζοντάς τους με άγωνία. Πέστε μου θά ζήσει;... Θά σας απαντήσουμε άδριο, ψιθύρισαν οι γιατροί, άποφεύγοντας το βλέμμα της.

— Ω! έκανε τότε ή δυστυχισμένη πριγκίπισσα, ύψωνοντας τα χέρια της προς τον ορανό. Αν είνε να πεθάνω, Θεέ μου, πάρε με κι' εμένα μαζύ σου.

Η Μινιόν συμμεριζόταν ήλν την άγωνία της φίλης της, σαν τον Προμηθέα στον βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο από τον συντριμμένο βωτά σου...

— Ω, Γουλιέλμο Μάιστερ, δυστυχισμένο κι' αγαπημένο, που βρισκεσαι καρφωμένος στο έρημονήσι Σολιτάρι, άγρυπνώντας στο βράχο του, άφης την σπαρταγμένη σου καρδιά νά γαληνέψη κάπως: ένα παιδί θάβη στον κόσμο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

JΟΥ Ρ. D' AMFREV LLE

Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Μία μεγάλη βασίλισσα που δίνει πρώτη το παρόδειγμα της σπατάλης. Πόσα άμύδια συνόδευαν την Έλισσάβετ στα μικρά της ταξίδια. Πώς άρχισε μία καινούργια περίοδος για την Άγγλία. Τα όσα τών ευγενών πρὸς τὴ βασίλισσα. Οἱ ἐξωφρενισμοὶ τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς. Ἡ ἀκελευσία τῆς κομίσσης τοῦ Λάιτσεστερ. Τὰ φτιασιδια καὶ τὰ καλλυντικά. Ἡ μόδα τῶν ἀνδρῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας δὲν ἔχει ἀσφαλῶς νὰ ἐπιδείξη ἄλλη περίοδο μεγαλειότητος χιλιῶν, πολυτελείας καὶ φιλαρμονίας ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισσάβετ. Ἡ Μ. Βρετανία εἶχε φτάσει τότε στὸ ἀπώγειο τῆς δυνάμεώς της. Ὑστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλους νικηφόρους πολέμους, μπορούσε ἐπὶ τέλος — κ' ἴσως γιὰ πρώτη φορά ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα πολὺ μεγάλο χρονικὸ διάστημα — νὰ ρυθίξῃ ἐλεύθερα στὶς καὶ τῆς ζωῆς καὶ στὶς ἀπολαύσεις τὸν ἀγαθὸν τοῦ πλούτου. Ἡ Ἑλισσάβετ ἦταν ἴσως ἡ βασίλισσα ποὺ ἐργάστηκε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους της γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἔθνους της. Ἀπὸ τὸ πέννη αὐτὴ, ἐγκαινίωσε μίαν ἐποχὴ παράδοξης σπατάλης, τῆς ὁποίας αὐτὴ ἡ ἴδια ἔδωσε πρῶτὴ τὸ παράδειγμα, γιὰ νὰ τὸ μιμηθῶν καὶ νὰ τ' ἀκολουθήσουν κατόπιν οἱ οἱ εὐγενεῖς τοῦ βασιλείου της. Κάθε φορά ποὺ μετέβαινε ἀπὸ τὴ μὴ κομνητεία τοῦ κράτους της στὴν ἄλλη, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα κορδαβὸν 300 ἀμαξῶν, ποὺ μετέφεραν τὶς ἀποσκευές της, ἀπὸ τ' ἀσπιδόροχους τῆς ὡς τὰ οὐκείν τῆς κομῆς της, ὡς κ' αὐτὰ ἀκόμα τὰ βαρύτερα ἐπιπλῆ της.

Ἐνα τόσο ὑψηλὸ παράδειγμα, ἦταν ἐπόμενος νὰ βοηθῇ ἀμέσως μιμητὰς, ποὺ πάντων στοὺς αὐτοὺς κύκλους ποὺ ἦσαν ἐνδύονται ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀποτελούμενοι ἀπὸ στρατιῆς τιτουλῶν καὶ εὐγενῶν. Τὸ πλῆθος αὐτὸ τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἀριστοκρατίας παρουσίασε λοιπὸν, καὶ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισσάβετ, μίαν εἰκόνα πολυτελείας καὶ τρελλῆς ἀπὸ τὶς τὸ παρῶντες ποὺ μορεῖ νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία. Ἀλλὰ κ' ὁλόκληρη ἡ Ἀγγλικὴ ζωὴ δὲν ἔμεινε ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν ἐπίδραση αὐτῆς, ποὺ εἶχε προέλθει ἀπὸ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ ἔθνη. Ἀκόμα κ' αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἄλλαξε ὁλόκληρα τὸ ρυθμὸ της. Τὰ βασιεῖα φρούρια καὶ τὰ κάστρα τοῦ Μεσαίωνα, ἔδωσαν πάλαι μετὰ τὸ εὐρύχωρα καὶ ἐπιβλητικὰ διακοσμημένα ἀπὸ ὑπερόχους ζωγραφιστοὺς πίνακες καὶ μετὰ τοὺς τοίχους τῶν στερωμένων ἀπὸ ὑπερόχους τάπητες.

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ βασίλισσα Ἑλισσάβετ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔδειξε στοὺς εὐγενεῖς της καὶ στὸ λαὸ τῆς τὸν δρόμο τῆς πολυτελείας, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὶς βεβαιώσεις τῶν ἱστορικών, οἱ ὁποῖοι γράφουν ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ πέρασε, βρέθηκαν μέσα στὸ βρετανικὸ τῆς 3.000 τοιαύτης.

Ὅχι μόνον οἱ αὐτοὶ της, ἀλλὰ καὶ οἱ υἱοὶ οἱ υἱοὶ της, ἀκόμη κ' οἱ πρὶν ταπεινοί, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τῆς προσφέρουν ἀπὸ καιροῦ καὶ διάφορα πολυτέλεια δῶρα. Ἡ ἀπογοήτης τῶν

ἀναγκαστικῶν αὐτῶν δῶρων ποὺ ἔγινε ἐκείνους πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ προσφοράς αὐτῆς ἦσαν κυρίως ἀσημικά, εἶδη ρουχισμοῦ, ἀντικείμενα τουαλέτας καὶ μπιζου, μερικὰ δὲ μυθώδους ἀξίας.

Ἐπίσης ἀπὸ ἕνα διασωζόμενο χρονικὸ τῆς ἐποχῆς, ἡπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὶς ἐστοχίσεις στὸν κόμητα Λάιτσεστερ μὴ ἐπισκέψῃς του στὴ βασίλισσα, τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1572:

«Ἐνα χρυσὸ βραχιόλι, γαρνιρισμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ρουμπίνια καὶ διαμάντια, μ' ἕνα ὁλόχρυσο ρολογάκι πτὴ μέση. Ἐνα κομψότατο διάδημα ἀπὸ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια. Ἐνα κολλίε ἀπὸ μαργαριτάρια, μ' ἕνα μικρὸ παντατὶ στὴν ἄκρη, γαρνιρισμένο πάλι ἀπὸ διαμάντια. Κ' ὅλα αὐτὰ μαζὺ, τοποθετημένα σ' ἕνα κουτί ἀπὸ κόκκινο βελούδο, στολισμένο μὲ βενετσιάνικα κεντήματα».

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

Ἐἰς ἀντάλλαγμα, κάθε δωρητὴς ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βασίλισσα ἕνα κοινὸτατο σερβίτιο τοῦ τραπέζιου.

λισσάβετ, καθὼς καὶ ἡ μανία ποὺ εἶχε νὰ τὴν κολεκεῖ οἱ αὐτοὶ της. Ὁ Ντὺ Μωριὲ διηγείται σχετικῶς τὸ ἔξης:

«Ὁ πατέρας μου ποὺ εἶπε μὴ μὲρα πὼς σὲ κάθε ἀκρόασι ποὺ ἐπετύγχανε ἀπὸ τὴν Α. Μ., ἡ βασίλισσα ἔδωκε καὶ ξανάδωκε τοὺς ἀξίοντες ἑκατὸ φορὲς τὰ γάντια της, γιὰ νὰ δείξῃ τὰ χέρια της ποὺ ἦσαν πράγματι ὁρατάτα καὶ κατὰλινκα».

Ὅλη ἡ Αὐλὴ ἐμμεῖτο μὲ πάθος τῇ βασίλισσᾳ στὰ πάντα καὶ ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας συναγωνίζοντοσαν ἡ μὴ τὴν ἄλλη, ποὶ θὰ φορέσῃ τὸ πὺ φουσκωμένο κορινθίον, τὴν πὺ ἀνοιχτὴν τραχηλιά καὶ τὸ πὺ παράδοξο καπέλλο. Ἐστὸλίζαν δὲς τὰ μαλλιά τους μὲ φτερά καὶ τεχνητὰ φειδία, ποὺ τὶς ἔκαναν νὰ μοιάζουν μὲ τὶς βασίλισσες τῶν Ἀμαζόνων.

Τὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσε ὁ εὐγενὴς Ραλάι, ὅταν κάποτε συνόδευε τὴ βασίλισσάν του στὸ κνηγὶ φορώντας ἀργυρὴ πανοπλία, ἐστοίχιζαν, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ντρεξέλιου, κάπου 6.600 χρυσὰ νομίσματα. Ὅστόσο, ἂν οἱ

εὐγενεῖς ρυθωνίζονταν τότε τὴν περιουσίαν τους, κάνοντας τὶς πὺ ἐξωφρενικὲς τρελλῆς, ἔξεραν καλὰ ὅτι γιὰ νὰ τὴν ξανακάνουν, τοὺς ἦταν ἀρετὸ ἕνα ταξιδάκι ὡς τὶς Ἰνδίες.

Ἡ ἀνδρική μόδα σ' ὅλες τὶς τάξεις καὶ τὶς ἡλικίες εἶχε φτάσει σ' ἕναν τέτοιο ἐξωφρενισμό, ποὺ ἡ διάφορος κρατικὴ ἀρχὴ ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ἐκδώσῃ διάφορα περιοριστικὰ διατάγματα, σχετικῶς μὲ τὴν μόδα. Τὸ 1557, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου ἐξέδωκε μὴ ἐγκύκλιο, διὰ τῆς ὁποίας «κανένας φοιτητὴς, ἐκτὸς τῶν ἱπποτῶν, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ φορῇ ρούχα μὲ χτυπητὰ χρώματα, ἐκτὸς τοῦ ἄλικοι καὶ τοῦ βαλκονικίου, οὐτε κανέλλο, οὐτε βελούδινα παπούτσια, οὐτε φτερά, οὐτε μαντήλια, ἐπὶ ποὶν προσέλκον τριῶν σελλινίων καὶ τεσσάρων πεννὼν γιὰ τὴν πρώτη παραδῶσι, καὶ ἀποπομπὴν τελειωτικὴν γιὰ τὴ δεύτερη».

Κατὰ τὸν πέμπτου χρόνῳ τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισσάβετ, ἕνα παρόμοιο διάταγμα ἐξέδωκεν καὶ οἱ δικασταί, ποὺ ἀπηγόρευε στοὺς πολίτες νὰ φοροῦν ἐντὸς τῆς πόλεως μεταξὺ τὰ φορέματα καὶ γούνες, ἐπὶ ποὶνὴν προστίμου καὶ φυλακίσεως γιὰ τὴν τρίτη παραδῶσι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ γενειάδα, σὲ κανέναν δὲν ἐπετρέπετο νὰ μὴν ἐξυρίστος πᾶνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες.

Μπορεῖ νὰ πᾶρη κανεὶς μὴ ἰδέα γιὰ τὴ μανία τῶν σπαταλῶν ποὺ εἶχε κυριεύσει τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κ' ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸ αὐτῶν τοῦ Χάρρισον: «Τίποτε τὸ σταθερότερον στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὴν ἀσάθεια τοῦ στολισμοῦ».

Μία πελορία περινοῖα μπορούσε μονάχα νὰ ἐκανοποιήσῃ ἐκείνη τὴ δίνα τῆς κομψότητος. Ἡ κόμηση τοῦ Λάιτσεστερ, ὅταν ἔβγαине περπατοῦ, τὸ ἀμύδι της «ἐδύρετο ἀπὸ τέσσερα ἄλογα, ἄσπρα σὰν τὸ γάλα, ποὺ τὰ κρατοῦσαν τέσσερες περὶ καπέδες, ντυμένον μὲ μαύρες βελούδινες ζανέτες. Ἡ ἴδια, τυλιγμένη μέσα σὲ γούνες ἀπὸ ἀσημεῖς ἀκροφίδες, συνοδεύονταν ἀπὸ δύο ἱππεῖς καὶ τριάντα νεαροὺς εὐγενεῖς καὶ τὴν ἀκολουθοῦσαν τριάντα ἄμύδια, τὰ ὁποῖα μετέφεραν τὶς κυρίες τῆς τιμῆς της, τοὺς λαικὲς της καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς της.

Ἡ κόρη τοῦ λόρδου Δημόχου τοῦ Λονδίνου, μόλις ἔγινε λαίδη Κόμπτον, ἐξεδήλωσε αὐτῆς τὶς ἀπαιτήσεις στὸ σύγγγόν της: «Τρία ἄλογα ἱππασίας γιὰ ἀτομικὴ μου χρῆσι καὶ δύο κυρίες τῆς τιμῆς, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ ἡ μὴ ἀπ' αὐτῆς θ' ἀρρωσταίνῃ. Ἐξ ὡς ὅχι αὐτῆς καὶ δύο ἄμύδια, τὸ ἕνα ντυμένο μὲ βελούδο γιὰ μένα,

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Πὼς λογαριάζει νὰ ζήσει ὁ μέγας βιολιστὴς Κούμπελικ μέχρι τοῦ... 102ου ἔτους τῆς ζωῆς του. Θὰ γίνῃ καὶ συνθέτης. Ἐρρίκος Λεττελλιέ, ὁ κομψότερος ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης. Πὼς κάνει τὴν τουσάλεττα του. Ἡ ἐργατικότης ἑνὸς δανδῆ. Ὁ ἀνδρῶν ποὺ ἔκανε τὴν Ἀμερικὴ νὰ ἐξέλθῃ τῆς εὐδαιμονίας. Τὰ πολὺ τιμὰ ἀποκαλυπτικὰ ἐγγράφα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Γιάν Κούμπελικ, ὁ περίφημος Τσεχοσλοβάκος βιολιστὴς, ποὺ εἶχε ἔλθει πρὸς πέντε ἔτων καὶ στὰς Ἀθήνας, εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πρὶν αἰσιδύλους ἀνδρῶν τῆς ὑψηλῆς. Τελειοταία, γιόρτασε τὴν 52α ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του καὶ στοὺς δημοσιογράφους ποὺ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, πῆγαν νὰ τοῦ ζητήσουν συνέντευξι, ἐδήλωσε ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ζήσει ἄλλα πενήντα χρόνια, ὅστε νὰ γιορτάζῃ καὶ τὴν 102α ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του! Εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει κανονίσει ἀπὸ τώρα τὸ πὼς θὰ ζήσει κατὰ τὰ πενήντα αὐτὰ χρόνια καὶ ὅτι θὰ ἐπαρμόσῃ πιστὰ τὸ πρόγραμμά ποὺ κατέστρωσε.

Συγκεκριμένως σκοπεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ δίνῃ κονσέρτα ἐπὶ δεκαετία. ἀκόμη χρόνια, δηλαδὴ μέχρι τοῦ 1945. Ἐπειτα, ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια, ἀπ' τὸ 1945 ὡς τὸ 1970, θὰ συνθέτῃ μουσικὰ κομμάτια. Καὶ ἀπ' τὸ 1970 καὶ πέρα θὰ περάσῃ τὰ ὑπόλοιπα 12 χρόνια τῆς ζωῆς του, μέχρι τοῦ 1982, ἀκούγοντας νὰ τοῦ ἐκτελοῦν κομμάτια τοῦ Μότσαρτ.

Βέβαια, ἐπρόσθεσε ὁ μέγας βιολιστὴς, ὁ κόσμος πιστεύει, καὶ μαζὶ πρὸς τὴν ἐπίστευσι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ συνθέτῃ μουσικὰ κομμάτια, ἀλλὰ μόνον νὰ παίξω στὸ βιολί μου. Ἐν τούτοις, προσέθετε, τὸν τελευταῖον καιρὸ, πὼς ὅταν κάποιος στὸ πιάνο, συνθέτῃ ὡραϊότατα.

Ὁ κομψότερος ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης, κομψότερος κ' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, εἶναι ὁ γνωστότατος Γάλλος πολυκατομμορτοῦχος Ἐρρίκος Λεττελλιέ. Ὁ Λεττελλιέ θεωρεῖται ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους Γάλλους. Εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς παρισινῆς ἐφημερίδος «Μινιέρ» τῆς παρισινῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων, ἔχει μέγαρον στὴ Παρίσι καὶ ἐπαύλει στὴν Κιαντ' Ἀκτὴ καὶ στὴν Ντωβίλλ.

Κάθε μέρα, ὁ κομψὸς αὐτὸς ἐκατομμορτοῦχος περνᾷ πάντες ὥρες — δυὸ τὸ πρωί, δυὸ τὸ ἀπόγευμα καὶ μὴ τὸ βράδυ — κάνοντας τὴν τουσάλεττα του. Ἀπ' τὶς πέντε αὐτῆς ὥρες τὴ μίαιμιση τὴν ἔδωκε διαλέγοντας τὴ γραβάτα ποὺ πηγαίνει μὲ τὸ κοστούμι ποὺ πρόκειται νὰ φορέσῃ. Κάθε πρωί, τὸ σπῆσι του καταλύεται ἀπὸ μὴ δημοφιλῆ κομμάτων, μανικιουρίστ, πεντικιουρίστ καὶ κασέρ. Ἄλλος κομψὸς τοῦ κόβει τὰ μαλλιά, ἄλλος τοῦ τὰ πλένει, μὲ λουτὸν ἄλλος τοῦ τὰ χτενίζει, ἄλλος τὸν ἐντρίζει, ἄλλος τοῦ χάνει μασάζ στὸ πρόσωπον, ἄλλος

μασάζ στὰ χέρια, ἄλλος μασάζ στὸ στήθος, ἄλλος στὴν πλάτη, ἄλλος στὶς νύχτες κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τρεῖς καμαριέρηδες πάλι ἔχουν ἀποκλειστικὴ ἐργασία νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὰ πούκαμισα καὶ τὰ εσώρουχα, γιὰ νὰ διαλέξῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ φορέσῃ. Πέντε ἄλλοι καμαριέρηδες πάλι τοῦ παρουσιάζουν τὰ κοστούμια του, τὰ πανωφόρια του καὶ τὰ παπούτσια του κ.τ.λ.

Περὶ τὸν νὰ λεχθῇ ὅτι στὴν γκαρνταρόμπα τοῦ ἀνδρῶν αὐτοῦ ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ τρακόσια κοστούμια, καμνὶς ἑκατοστὴ πανωφόρια, μισὴ χιλιάδα ζευγάρια παπουτσιῶν καὶ μὴ χιλιάδα γραβάτες!...

Καὶ ὅμως — ποῦς θὰ τὸ ἐπίστευσι; — ὁ δανδὴς αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πρὶν ἐργατικὸς ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Στὴ δουλειὰ εἶναι ἀκούραστος.

Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, οἱ Γερμανοὶ κατασκευοὶ εἶχαν κάνει ἀνωκάτω τίς καμίνες καὶ τὶς ἀποσκευὰς τοῦ συνταγματάρχου Χιού, καὶ ὅπως καὶ ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν ποὺ ἐταξείδευαν στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη θέσι. Ἀλλὰ, φυσικὰ, δὲν βρῆκαν τίποτε.

Ἐτοί, τὰ ἐγγράφα ἔφτασαν στὰ χέρια τοῦ προέδρου Οὐίλσον καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κηρύξαν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ἐξερευνητὴς Μαρτίνος Λένδσαϊν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς ποὺ πῆγε στὸ Βόρειο Πόλο γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ μπορούσαν νὰ ἰδρυθῶν ἐκεῖ ἀποδράματα, διηγείται τὸ ἔξης:

«Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξερευνητικῆς τῆς ἀποστολῆς, γιὰ νὰ περνοῦν τὸν καιρὸ τους, διηγόντοσαν διάφορα ἀνέκδοτα ὅτι ἕνας στὸν ἄλλο, συχνὰ ὅμως τῶναι κανεὶς νὰ ξαναδιηγήθῃ τὸ ἴδιον ἀνέκδοτο. Τότε, οἱ ἄλλοι τοῦ φώναζαν:

— Μὰς τὸ ἔχεις διηγήθῃ. Ἐτοί ὅμως ὁ ἀφηγητὴς ὁμῶν καὶ ἔκανε δύο-τρὶς μέρες νὰ μιλήσῃ στοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἴδιο ὅμως συνέβαινε ἐκ περιτροπῆς σὲ ὅλους καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι, οἱ ἐξερευνηταὶ ψυχράθηκαν μεταξὺ τους καὶ περνοῦσαν τίς ὥρες τοὺς ἀμύλητους.

Γιὰ νὰ ἐπανελθῇ λοιπὸν ἡ γαλήνη καὶ τὸ κέφι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἀποστολῆς, ὅλοι ἀπὸ κοινῆς ἐλάβαν τὴν ἐξῆς ἀπόφασι: Ὅσους ἐπορευόμενοι διηγείτο ἕνα περιστατικὸ ποὺ εἶχε ξαναπεί, οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ τὸν σεβαστοῦν καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ τελειώσῃ. Ἐτοί περῶναι ἀρμονικὰ, φιλικὰ καὶ εὐχάριστα δυὸ καιροὶ ἔμειναν στὶς πρὶν περιπέτειες.

Ἡ βασίλισσα Ἑλισσάβετ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς ερέθηκε το άσυνταχτικό πτώμα της Καίτης Κώρρεν. 'Η δίκη και η καταδίκη του Πομερόι. Γιατί δεν έγινε η θανατική του εκτέλεσις. Πώς πέραςε εξήντα δρόκλινρα χρόνια μέσ' στη φυλακή. 'Επανειλημμένες απόπειρες αποδράσεως που αποτυγχάνουν. 'Η πολυθρόνα με τὰ κούφια πόδια. 'Η άφροσύνη της μητέρας του καταδίκου. 'Η έκρηξις του φωταερίου. 'Η γάτα που προδίδει, κτλ. κτλ.

ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τὰ τρομερά εγκλήματα του 14-ετούς κακούργου Τζέι Πομερόι και για τις πρώτες συλλήψεις του.

Δύο μέρες μετά τη δεύτερη σύλληψή του, οι γονείς του έπορεύσαν το σπίτι τους και τὸ μαγαζί τους, γιατί ήσαν ότι κανένας πειά γείτονας δεν θ' αγοράζε φιλικὰ ἀπ' αὐτούς.

Οι καινούργιοι άγοραστές έκαναν γενική ανακρίνησι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ μαγαζιοῦ καὶ τότε, μέσα στο κελάρι βρέθηκε άσυνταχτικό πτώμα τοῦ πτωμα της μικρῆς Καίτης Κώρρεν.

Δὲν έμενε πειά άμφισβόλια για την ένοχη τοῦ Πομερόι, ὁ ὅποιος τώρα ήταν καταδικασμένος να πληρώσει και για όλα τὰ προηγούμενα εγκλήματά του. 'Όλη την ημέρα συνερχόταν με τοὺς δικηγόρους, οἱ ὅποιοι είχαν αναλάβει την υπεράσπισί του και διαρκῶς έπαιλάμδαν:

—Δὲν μπορούν να με δικάσουν και για τὰ προηγούμενα εγκλήματα... Γι' αὐτὰ δικάστηκα την πρώτη φορά.

'Η δίκη του κράτησε ἐπὶ βδομάδες δρόκλινρες καὶ τὸ παγκόσμιο κοινὸν την παρακολούθησε με ζωηρὸ ενδιαφέρον. Πλήθος δημοσιογράφων καὶ εγκληματολόγων ἀπὸ όλα τὰ μέρη της Βόρῶπης καὶ της Ἀμερικῆς είχαν συγκεντρωθεῖ στην Βοστώνη για νὰ την παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἱδρύν ἀπὸ κοντὰ τὸν μικρὸ κακούργο, ὁ ὅποιος ήταν ὁ μεγαλύτερος εγκληματίας τοῦ αἰῶνος.

Οἱ δικηγόροι τοῦ Πομερόι, βασιζόμενοι καὶ στην προηγούμενη απόφασι τοῦ δικαστηρίου, υποστήριξαν ότι ήτανε φρενοπαθής. Μὰ ὁ εισαγγελεὺς καὶ οἱ δικηγόροι τῶν οικογενειῶν τῶν θυμάτων φωνάζανε διαρκῶς:

—Πὼς εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε παράφρων ἕνας νέος, πὸς διευθύνει με πόση μεαστορία την υπεράσπισί του καὶ ξεφυγεῖ με τόση εὐστροφία ἀπ' τις επικίνδυνες γι' αὐτὸν ἐρωτήσεις;

Οἱ δικασταί, αὐτὴ τὴν φορά, δὲν ἔλαβαν ὑπ' ἑξέλι τους κανένα ελαφροῦς καὶ τὸν καταδίκασαν εἰς θάνατον.

'Όπότε, πέρασαν πολλές βδομάδες καὶ ὁ Πομερόι εξακολούθησε νὰ εἶνε ζωντανός. Κι' αὐτὸ γιατί ὁ κυβερνήτης της πολιτείας Μασσαχουσέτης, στην ὁποία ὑπάγεται ἡ Βοστώνη, ήταν ἀπ' τοὺς πιδ φανατικοὺς υποστηρικτῆς της κακαργήσεως τῆς ποινῆς καὶ δὲν έννοῦσε νὰ υπογράψῃ τὸ διάταγμα τῆς εκτελέσεως τοῦ νεαροῦ κακούργου.

'Εννοεῖται, ὅ βδομάδες έγιναν αἴνες, ἡ θητεία τοῦ κυβερνήτου ἤλθε καὶ ἐξέληγ νέος. Μὰ καὶ αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ πείσῃ ἐπάνω του ἡ εὐθύνη για τὴ ζωὴ ἐνδε ἀνηλικίου εγκληματοῦ. Συγχρότως λοιπὸν ἔνα συμβού-

λιο ἀπὸ ὀκτὼ νομομαθεῖς για ν' ἀποφασίσουν ἂν ἔπρεπε νὰ κραταστῇ ὁ Πομερόι ἢ όχι. Καὶ τὸ συμβούλιο αὐτὸ ἀποφάσισε κατὰ πλειοψηφία, νὰ μὴν κραταστῇ ὁ καταδίκος, ἀλλὰ νὰ φυλακιστῇ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἀπομονωμένος σὲ χωριστὸ κελλί.

'Ετσι, ὁ ἀφονῆς με τὰ Ἀσπρα Μάτια, ὅπως τὸν ἔλεγαν, φυλακίστηκε σ' ἕνα ἀπομονωμένο κελλί τοῦ διαμερίσματος τῶν καταδίκων εἰς θάνατον τῶν φυλακῶν τῆς Βοστώνης.

Μέσα στὴ φυλακή, ὁ Τζέι Πομερόι ἀπέδειξε ἐν, ὅχι μόνον δὲν ήταν φρενοπαθής, ἀλλὰ τετραπέρατος καὶ με τεραστία δύνامي θελήσεως. Εἶχε βάλει στὸ μυαλό του δύο πράγματα: 'Εν πρώτοις νὰ δραπέτευσθ καὶ δεύτερον νὰ γράψῃ τὰ ἀπομνημονεύματά του. Συγχρότως, ἄρχισε νὰ μαθαίνει ξένες γλώσσες γιατί εἶχε σκοπὸ, δραπέτευντας, νὰ φύγῃ ἀπὸ την Ἀμερικὴ καὶ νὰρθε νὰ ζήσει στην Εὐρώπη.

Μέσα σὲ λίγες βδομάδες ἔκανε

πολλὰς απόπειρες ἀποδράσεως. 'Όλες, ὅμως, ἀπέτυχαν καὶ κάθε φορά ἡ ἐπιτήρησις του γινότανε πιδ αὐστηρή. 'Η μητέρα του, ἡ ὁποία ήταν κι' αὐτὴ ἐπίσης εγκληματικός τύπος, πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε τακτικὰ, καὶ στὶς συναντήσεις τους αὐτὲς κατέστρωναν καὶ ἀπὸ ἕνα καινούργιο σχέδιο ἀποδράσεως.

Μιὰ φορά, ἡ μητέρα τοῦ Πομερόι ὑπέβαλε στὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς μιὰ αἴτησι, διὰ τῆς ὁποίας τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ πάῃ στὸ κελλί τοῦ γιοῦ της μετὰ πολυθρόνα, για νὰ κάθεται πιδ ἀναπαυτικὰ. 'Ο διευθυντῆς τῆς ἔδωσε την ἀδεία του καὶ ἡ πολυθρόνα μεταφέρθηκε στὸ κελλί τοῦ καταδίκου. 'Η πολυθρόνα αὐτὴ ὅμως εἶχε κούφια πόδια καὶ μέσα στὸ κούφωμα τοὺς ὑπάρχαν λίμνες. Μ' αὐτὰ λοιπόν, ὁ Πομερόι ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του για νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ καί.

Μιὰ μέρα ὅμως, οἱ φύλακες εἶδαν

την τρύπα καὶ κατάλαβαν τὰ πάντα. Πήραν λοιπὸν την πολυθρόνα καὶ την μετέφεραν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, κι' ἐκεῖ βρήκαν κρυμμένα σὰ κούφωμά της τὰ ἐργαλεῖα τοῦ καταδίκου.

Μὰ καὶ πάλι ὁ Πομερόι δὲν ἀπελπίστηκε καὶ δὲν ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιό του περὶ ἀποδράσεως. Σὲ διάστημα μάλιστα τεσσάρων-πέντε μηνῶν, ἔκανε κι' ἄλλες δέκα απόπειρες δραπέτευνσεως, ἡ ὁποία ὅμως ἀπέτυχαν όλες.

Μετά τὴν ἀποτυχία καὶ τῆς τελευταίας του ἀποτείας, ὁ μικρὸς κακούργος ἄρξε νὰ περᾶσιν δυο-τρὶς μήνες καὶ μιὰ μέρα ζήτησε νὰ παρουσιαστῇ στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν. 'Όταν ἐκεῖνος τὸν δέχτηκε, τοῦ εἶπε ότι εἶχε κάνει μιὰ ἐφεύρεσι, ἕνα μολύβι, πὸς ζύνεται αὐτομάτως καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν μερικὰ ἐργαλεῖα για νὰ ἐφαρμόσῃ την ἐφεύρεσί του καὶ στὴν πραγματικότητά.

—Εἶμαι εὐχριστῆμένος πὸς βλέπω νὰ γίνεσαι φρόνιμος, Πομερόι, καὶ νὰ καταπίνεσαι μετὰ πρᾶγματα χρήσιμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ διευθυντῆς τῶν φυλακῶν. Εἶμαι μάλιστα βέβαιος, ὅτι, ἔξυπνος καὶ εἶσαι, ἀλλὰ πραγματοποιήσεις την ἐφεύρεσί σου.

Καὶ διέταξε ἁμέσως νὰ πάῃ στὸ κελλί τοῦ μικροῦ καταδίκου τὰ ἐργαλεῖα πὸς εἶχε ζητήσει. Συγχρότως, ὅμως, ἔδωκε μερικὸς φύλακας ν' ἀνοίγουν τρυπητὲς στὸς τοίχους τῶν διπλανῶν κελιῶν κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐπιτηροῦν.

'Η ἐπιτήρησις ήταν ἄγρυπνος, ἀλλὰ μόνο στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Τὴν νύχτα ὁ Πομερόι, χρησιμοποιώντας τὰ ἐργαλεῖα, πὸς τοῦ εἶχαν δώσει, ἐρχόταν ὑπομονητικὰ για ν' ἀνοίξῃ μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του. 'Ετσι, ἐργάστηκε ἐπὶ πολλὰς βδομάδες. Μιὰ νύχτα, ὅμως, ἔνα φύλαξ ἄκουσε τὰ ἔντομα τοῦ Πομερόι στὸν τοῖχο, κι' ἀνοίγοντας την πόρτα ἐκτακτικὰ, εἶδε τι δουλειὰ ἔκανε.

'Αμέσως τὸν μετέφεραν σ' ἕνα ἄλλο, πιδ ἀπόμωστο κελλί. 'Εκεῖ ὅμως, ὁ Πομερόι ἔμαθε ἀπ' τὴν μητέρα του ἐπὶ ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ κελιοῦ του περνῶντες ἕνας σωλῆνα, φωταερίου. 'Εκτόπησε λοιπὸν τὸν τοῖχο σὲ βάθος ἐκτοστών, ὡς ὅπου ἔφθασε στὸν σωλῆνα. Τὸν τρύπησε κι' αὐτὸν κι' ἔπειτα τὸν βούλωσε με ἕνα χαρτί για νὰ ἐμποδίσῃ τὸ φωταερίο νὰ ξεφυγῇ.

Τὸ σχέδιό του τὸ εἶχε καταστρώσει ὡς ἔξης: Μιὰ νύχτα θὰ ξεβούλωνε τὸν σωλῆνα καὶ θὰ ἔβαλε φωτιά στὸ φωταερίο, για νὰ κάψῃ τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ του. 'Ετσι θὰ δημιουργεῖτο μέσα στὴ φυλακή μιὰ στιγμιαία ἀναστάσις, τῆς ὁποίας θὰ ἐπιφύλασσε για νὰ δραπέτευσθ.

Πράγματι δέ, μιὰ νύχτα ὁ Πομερόι ξεβούλωσε τὸν σωλῆνα καὶ, ἔσαν τὸ κελλί πλημμυρισμένο ἀπὸ φωταερίο, ἔναψε ἕνα σπρίτο. Μιὰ τρομακτικὴ

ἐκρηξις ἐπακολούθησε καὶ ὁ μικρὸς τοῖχος τοῦ κελιοῦ γκρεμίστηκε, τραυματίζοντας τὸ δεσμοφύλακα, πὸς φρουροῦσε στὸν διάδρομο.

Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι, τρομαχτημένοι ἀπ' τις φλόγες καὶ τὸν πάταγο, ἔσπασαν τις πόρτες τῶν κελιῶν τους καὶ πετάχτηκαν ἔξω. Μὲ δυσκολία τότε οἱ φύλακες καὶ ἡ φρουρὰ κατόρθωσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ δραπέτευσουν.

Μὰ οὔτε καὶ ὁ Πομερόι ἔδραπέτευσε, γιατί μετὰ τὴν ἐκρηξί τοῦ φωταερίου λιποθύμισε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κινή τίποτε.

Οὔτε ὅμως καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτὴ τὸν ἀπέλπισε. 'Εκανε καὶ πολλές ἄλλες απόπειρες ἀποδράσεως, ἀλλὰ καμμιὰ τους δὲν ἐπέτυχε. Μιὰ φορά μόνον κατόρθωσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ κελιοῦ του, ἔλβη μὲ γάτα ματαίωσε τὴ φυγή του.

Καθὼς, δηλαδή, πηδούσε, πάτησε μιὰ γάτα, ἡ ὁποία, ἄγριεμένη, τὸν ἔδγκωσε κι' ἄρχισε νὰ οὐλιάζῃ. 'Ετσι, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία ἔτρεξε καὶ τὸν συνέλαβε.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ὁ Πομερόι εξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται στὴ φυλακή. Αὐτοκίνητα, ἀεροπλᾶνα, πηδαλιουχοῦμενα, γραμμόφωνα καὶ ραδιόφωνα, ὅλα αὐτὰ τοῦ ήταν ἀγνωστα. Στὸ μεταξύ ὅμως αὐτὸς εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ δώδεκα ξένες γλώσσες μόνος του.

Ἐπὶ τῆσους, τὸ 1917 —ἀφοῦ πέραςε σαρανταπέντε χρόνια φυλακισμένος— στὸς τέσσερες τοίχους τοῦ κελιοῦ του χωρὶς νὰ βγῇ οὔτε μιὰ μέρα, ὅχι μόνον ἔξω στὴν πόλι, ἀλλὰ οὔτε στὸ προαύλιο τῆς φυλακῆς— τοῦ κατήγγειλαν τὴν ἀπομόνωσι καὶ τὸν ἐπήγγαν σ' ἕνα ὄργανο, ὅπου βρισκόταν καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι. 'Εκεῖ ἔμεινε ἄλλα δεκαπέντε χρόνια.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό, ἡ μητέρα του τὸν ἐπισκεπτόταν τακτικὰ. Δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, ὡς ὅπου πρὸ τριῶν ἐτῶν, τὸ 1928, πέθανε. 'Ο Τζέι Πομερόι, ὁ ὁποῖος ήταν πειά 71 ἐτῶν. Ἀπὸ τότε δὲ περιέπεσε σὲ μελαγχολία.

Ἐδὼ καὶ λίγες βδομάδες τέλος, ὁ Τζέι Πομερόι, ὁ μεγαλύτερος κακούργος τῆς ἀνθρωπότητος, πέθανε, ἔχον ἔξω ἕντα δρόκλινρα χρόνια ὡς στὴ φυλακή!...

ΑΙ ΑΝΤΑΓΩΚΡΙΣΙΣ ΜΑΥ

ΤΟ ΠΟΛΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΑ. — Στις 26 'Οκτωβρίου συνητήθησαν εἰς φιλικὸν λοδοφαιρικὸν ἀγῶνα, τοῦ ὁποῖου αἱ εἰσπράξεις διετεθήσαν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν, αἱ ομάδες μικτῆς «ΑΕΚ» — 'Ηρακλίου» καὶ «Φιλιππων», ἀναδειχθεῖσαι ἰσόπαλοι διὰ τεσσάρων 1-1.

'Η μικτὴ «ΑΕΚ» — 'Ηρακλίου» κατήλθε εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἑξῆς σύνθεσιν: κ.κ. Θεόφιλος, Στέφος, Καραπῆς, Βουλγαράκης, Π. Βάνας, Φουρτιαλίδης, Μπέπης, Καρακάκης, Μάγκας, Ἀναστασάκης, Γιαννάκης, Φωταράκης καὶ Βουλγαράκης Ι.

'Επίσης τὴν ομάδα «Φιλιππων» ἀποτελοῦσαν αἱ κ.κ. Πάσος, Μουστάκης, Ἰατροῦ, Οικονομίδης, Γεωμανίδης, Παπαδόπουλος, Ρασσόπουλος, Βασιλάκης, Κίτσος, Καλίντσης, 'Ορόστης καὶ Σ. Κακούλιδης.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΡΥΟ, Η ΖΕΣΤΗ ΚΙ' Ο ΑΝΕΜΟΣ

ΤΟΥ Λ. ΤΟΛΣΤΟΓ

Μιὰ μέρα, ἕνας ὁδοιπόρος, φτάνοντας σ' ἕνα σταυροδρόμι, συνάντησε τὸ κρύο, τὴ ζέστη καὶ τὸν ἀνεμο. 'Ο ὁδοιπόρος εἶπε μιὰ ἀκαλημέρα στὸς τρεῖς συντρόφους καὶ προσπέρασε για νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του.

—Σὲ ποῖον νὰ εἶπε τάχα τὴν ἀκαλημέρα; ἀναρωτήθηκαν μεταξύ τους οἱ τρεῖς σύντροφοι, ὅταν ὁ διαδότης ἀπομακρυνόταν.

—Θὰ τὴν εἶπε σίγουρα σὲ μένα, εἶπε ἡ ζέστη, ἐπειδὴ φοβάται νὰ μὴν τὸν κάψω.

—'Εχεις λάθος! φώναξε τὸ κρύο. 'Εμένα ἤθελε νὰ κολακίῃ μετὰ τὴν «καλημέρα» τοῦ ὁ ἀνθρώπου, αὐτός, γιατί ἐμένα φοβάται περισσότερο.

—Περίεργο πράγμα! εἶπε τότε κι' ὁ ἀνεμος, σφυρίζοντας. Μιλᾶτε καὶ διεκδικεῖτε ξένα προνόμια. Δὲν τὸ κατὰλαίαντε ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ἐμένα χαίρετης;

Καί, ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ἡ φιλονεικία τους ἄρχισε νὰ ζωηροῦν. 'Η ζέστη εἶχε ἀνάψει καὶ κοκκίνισι ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς, τὸ κρύο ἔτρεμε ἀπὸ τὰ νεῦρα του καὶ ὁ ἀνεμος ἄγκομαχοῦσε καὶ φώναζε καὶ θλαστήμοις.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι δριζόντουσαν τώρα χυδαῖα καὶ ἂν τὸ κρύο ἔχανε για μιὰ στιγμὴ τὴν χαρακτηριστικὴ του ψυχραιμία, ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀρπαχτοῦν στὰ χέρια καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ δέρνονται ἀγρίως.

Εὐτυχῶς ὅμως σὲ λίγο κι' ὁ ἀνεμος ξαναβρήκε τὴν ψυχραιμία του, πὸς τὴν εἶχε χάσει καὶ φώναξε: σὲ κάποια στιγμὴ δυνατό:

—Γιὰ σταθῆτε, βρε παιδιά! Τὶ ὠφελοῦν τὰ μαλώματα, παρακαλῶ; Ὁ θάλογος λοιπὸν τὰ μάτια μας για τὸ τίποτε; Τὴ διαφορά αἱ μπόρσες νὰ τὴ λύσουμε μετὰ τὸν ἀπλουστάτο τρόπο. Ν' ἀπευθυνοῦμε δηλαδή στὸν ἴδιον τὸν ἀνθρώπο καὶ νὰ μᾶς πῇ αὐτὸς ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μᾶς χαίρετης.

'Η πρότασις τοῦ ἀνέμου εἶνε δεκατὴ κι' ὅλοι μαζὶ τρέξαν καὶ φτάσανε τὸ διαδότη.

—'Ανθρωπέ μου, τοῦ εἶπαν κι' οἱ τρεῖς μετὰ φωνή, ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μᾶς, χαίρετης; προτῆρα;

—Μὰ... τὸν ἀνεμο, ἀπάντησε ὁ διαδότης.

—Τ' ἀκούτε;... εἶπε τότε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ ἀνεμος κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ χα-

ρούμενος. —Πολὺ καλὰ! εἶπε τότε ἡ ζέστη, κυττάζοντας ἄγρια τὸν ὁδοιπόρο. 'Ενοῖα σου ὅμως, κακαμοῖρη μου καὶ πὸς θὰ μοῦ πᾶς; Θὰ σὲ κάψω!... Ὁ δὲ πσοφυρλήσω!...

—Μὴ φοβάσαι, παλληκάρι μου, εἶπε ὁ ἀνεμος χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τοῦ διαδότη. Δὲν εἶχε νὰ πᾶς τίποτε γιατί ὅταν αὐτὴ θελήσει νὰ σοῦ κἀνὴ κακὸ ἐγὼ θὰ φουάω καὶ θὰ σὲ δροσίξω.

—'Εγὼ ὅμως θὰ τὸν ξεπαλιάσω!... Ὁ δὲ τὸν μακρῶσα! εἶπε τότε τὸ κρύο κι' ἄρχισε νὰ τρεμουλιάζῃ κυριευμένο ἀπὸ μιὰ ἀσυγκράτητη νευρικὴ ἀγανάκτησι.

—Χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς δικῆς μου, εἶπε ὁ ἀνεμος, οὔτε κι' ἐσὺ μπόρεῖς νὰ σοῦ κάψω τίποτε. Γιατὶ ὅταν ἐσὺ θελήσεις νὰ τοῦ στείλῃς τις παγωμένες σου τρεμουλιές, ἐγὼ θὰ πᾶσω νὰ φουάω κι' ἐτσι ἡ παγωνιά σου θάναί ἀψυχὴ καὶ σχεδὸν γλυκαίῃ γι' αὐτόν.

—Ὁδοιπόρος τότε, με δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ στὰ μάτια, ἔπιασε τὸ χεῖρ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ για τὴν καλοσύνη σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κρατήσῃς τις ὑποσχέσεις σου.

—Μεῖνε ἄνθρωπε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀνε-

μος. —'Αλλὰ—δὲν θαρρᾶσαι!—ὅπως ἀποδείχτηκε ὕστερα, φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια μὲ καὶ τις γυναικες, γιατί ἄρχισε νὰ φουάῃ ξεροθόρι πὸς ἔβλιντε τὸ δυστυχισμένο ὁδοιπόρο.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἀκλόβοι τῶν νόμων για νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν ἀλεύθεροι.

—'Η συκοφαντία μοιάζει με τὴ σφήκα πὸς ἔρχεται καὶ σὲ ἐνδοχῆ καὶ πὸς δὲν πρέπει νὰ τὴν περᾶξῃς ἂν δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃς μετὰ τὸ πρῶτο χτύπημα, γιατί διαφορετικὰ θὰ σὲ κεντρίσῃ.

—'Η ἐντιμότης καὶ τὸ κέρδος δὲν βόσκονται πάντοτε στὸ ἴδιο σάκκι.

—Μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν τίποτε, εἶνε ἔτοιμοι νὰ μοιράσων ἐξελθόντες τὰ πάντα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κι' ἦρθε μέσ' στῆς ἀγάπης τὸ μεθυσὸ ὁ χωρισμός, μιὰ πίκρα νὰ μοῦ βάλῃ σὲν καὶ τούτῃ—κι' ἀκόμα πιδ μετάνι—

(λη— τὴ θάλασσα πὸς μᾶς ἔχει χωρίσει. Μιὰ θάλασσα καὶ στὴν καρδιά ἔχω (κλαίει,

πὸς ὅταν ἀκούει τὸ κύμα στὸ ἄκρο— (γιά)

τὸ αἰώνιό του παράπονο νὰ ψάλλῃ, ἕνα ὁρῶ ἀντίφωνο ὃ' ἀρχίσῃ. 'Αντίφωνο ἕνα ὁρῶν καὶ ἕνα κλάμα πὸς κλαίοντας μετὰ τὴ θάλασσα ἀντάμα βουρκώνει πέρα ὡς πέρα τὸ γιᾶλο.

—Ὁ; πὸς στερεὰ τῆς θάλασσας στὸν ἄνεμο ξεφυχοῦν οἱ καύμοι—καὶ πῶς καὶ γὼ τοὺς πόνους μου τραγοῦδα νὰ τοὺς (κάμα.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΟΥΛΙΑ

Σὰν τὰ μικρὰ κι' ἀνήξερα πουλιὰ, ὅπου δὲν φεύγουν δὲν πετοῦν ἀκόμα, καὶ μιὰ στιγμὴ δελεᾶ ξεφευγοῦν καὶ εὐθὺς τροπώνουν πάλι: στὴ φωλιά, ἔτσι τὰ λόγια μοδερνοῦν στὸ στόμα καὶ πάλι πίσω στὴν καρδιά γυρίζουν: ἀγάπης λόγια—ἀνήξερα πουλιὰ. Μὴν καρτερεῖς σὰν βοῦν ἀπ' τὴ φω-

(λιὰ με ξεβόρρα καὶ δίχτυα νὰ τὰ πιάσῃ. ἴσως ἡ τύχη τότε δὲν σὰ φέρει: πετοῦν τὰ λόγια—φεύγουν τὰ πουλιὰ. (σῃς,

ἄπλωσ' ἐδῶ τ' ἀγαπημένο χεῖρ καὶ πᾶρε τα μαζὶ μετὰ τὴ φωλιά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

Καὶ θάλασσα σὲ μὴν ἄγνα ὄνειρο τὴ γαλανὴν ἀκρογιαλιά καὶ τ' ἀνθισμένα περιδῶνα πὸς πᾶναι καὶ πᾶναι μικρὰ.

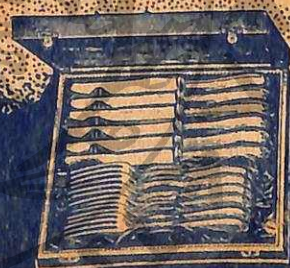
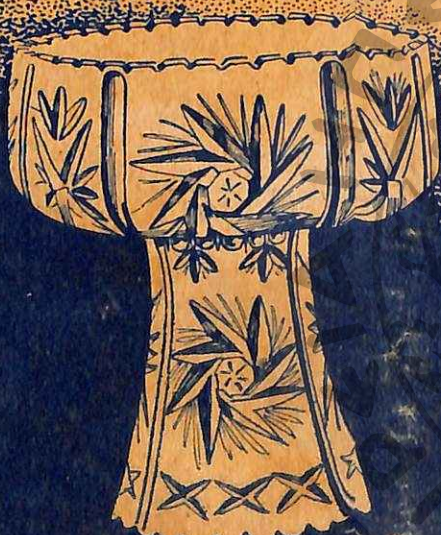
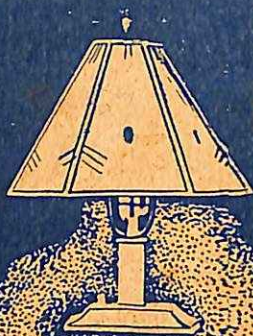
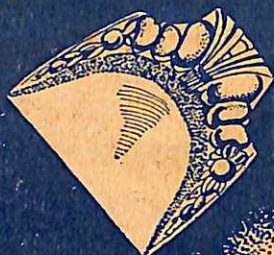
Πῶστενα πύργους μετὰ γαλῖνα καὶ μετὰ γαλῖνα πὸς γαλῖνα καὶ γῆρας λουλούδια μαδούσε ἐσὺ, περὶ τὴν ἔλθουσα.

Ἄντι! τὴν ἀν φεύγουνε τὰ χρόνια καὶ μετὰ τὰ χρόνια πὸς πτερὰ τὴν καὶ ἂν τ' ἀγέρῃ τοῦ γενιόπουρου μᾶς ἔχει ἄγγειο τὴν καρδιά: 'Ακόμα ἐδῶ, περὶ τὴν, λουλούδια μαδούσε καὶ πᾶν περὶ τὴν ἀγάρα καὶ γὰρ πύργους στὸ γιᾶλο!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὁ φῶς καὶ γλῶσσι καὶ νεῦρ καὶ κρυ— (σταλλάνει ἀέρα, ζωὴ καὶ χάρη ἀσπύρεται τὰ σπῆματα (ἐδωπάρα,

ΔΩΡΑ

ΜΟΔΕΡΝΑ - ΠΡΑΚΤΙΚΑ

διά γάμους - εορτάς
τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου

BAER - STEIN

εἰς τὰ γνωστά ὑαλοπωλεῖα

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ καὶ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΑΙΟΛΟΥ 85